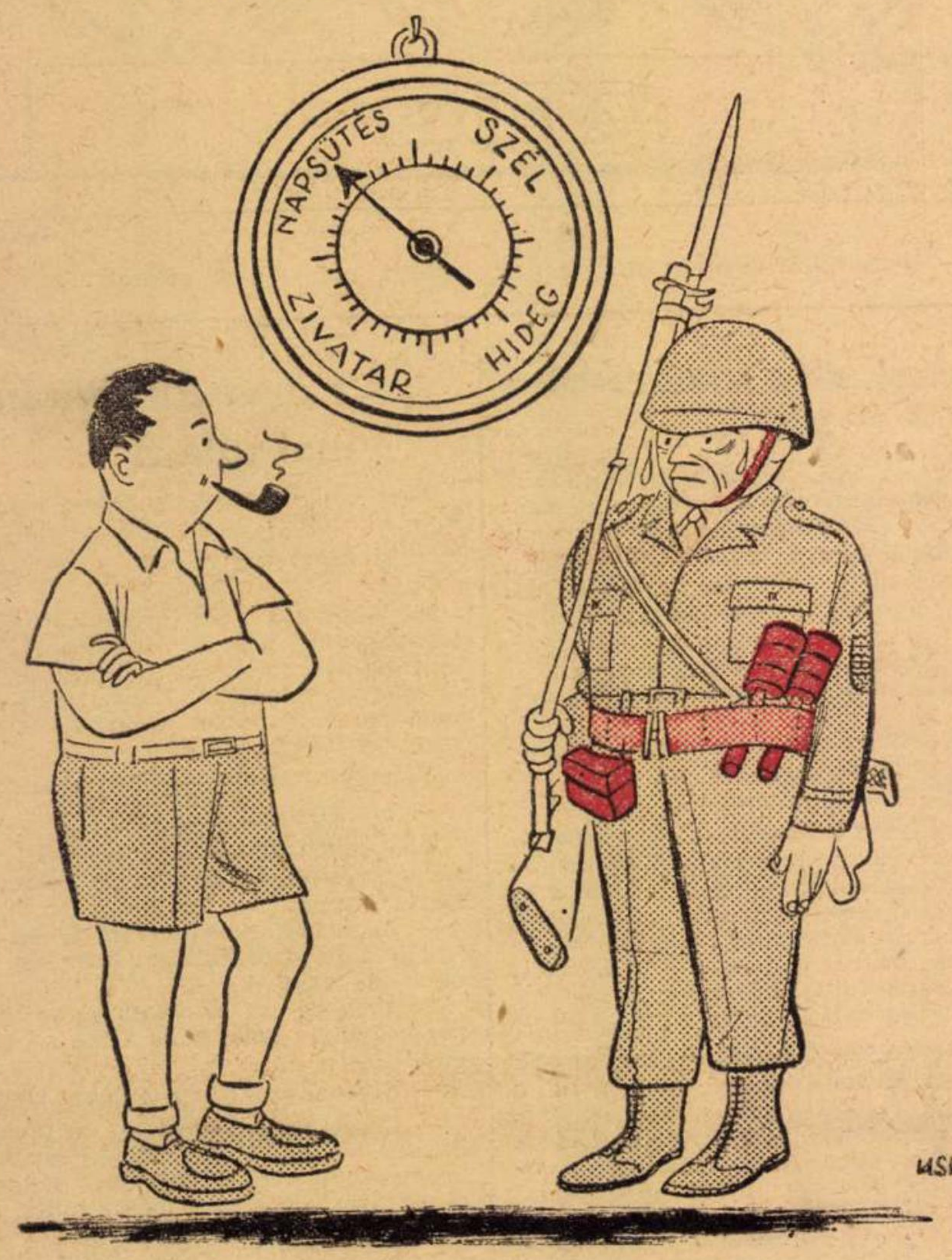
1956. június 21.
XII. évfolyam. 25. szám
Ára 70 fillér

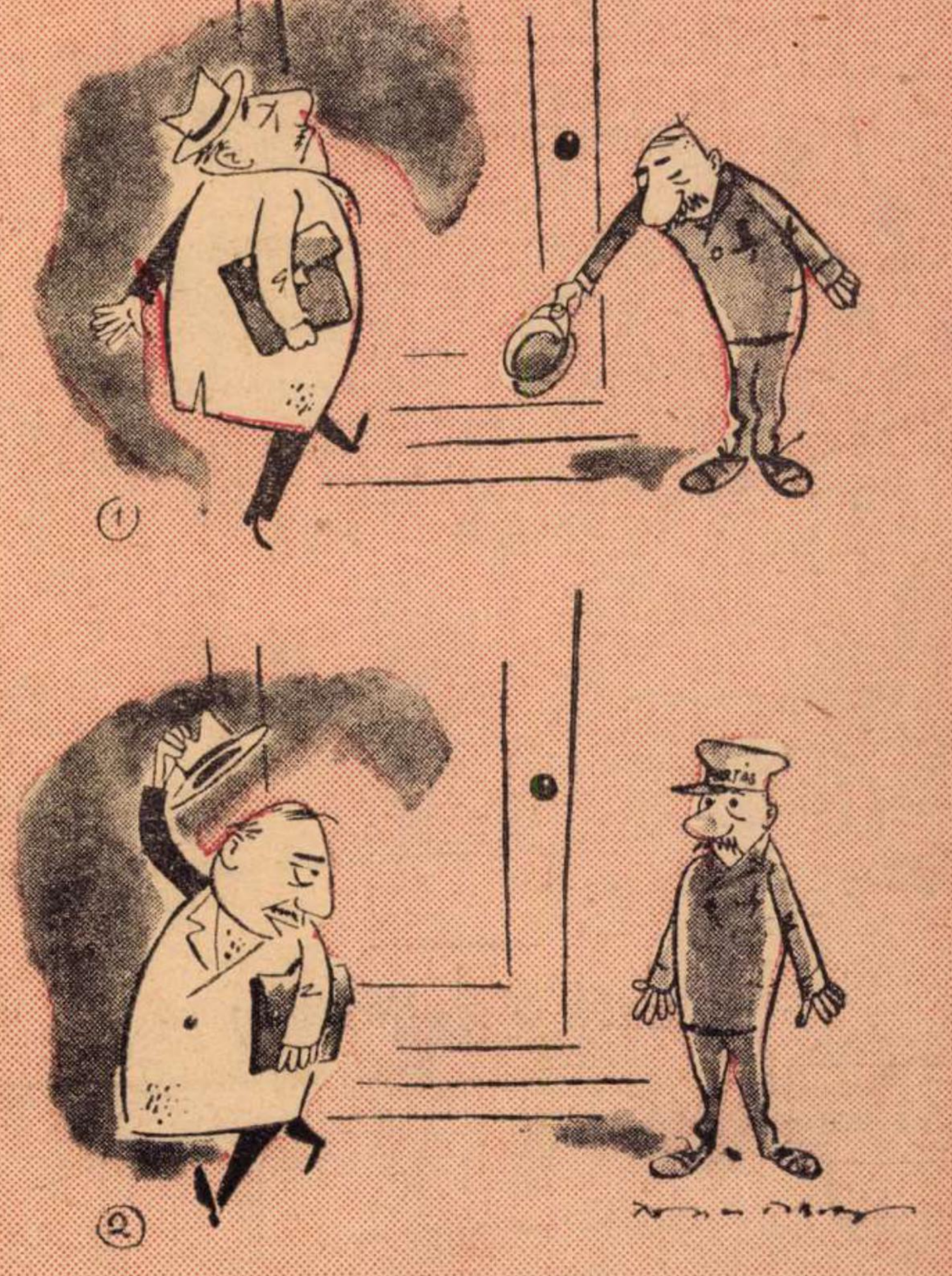
Ludas Matyi

A nemzetközi barométer előtt

– Nincs maga túl melegen öltözve?!

Egy igazgató színeváltozása
MIELŐTT MEGBÍRÁLTÁK ÉS MIUTÁN MEGBÍRÁLTÁK

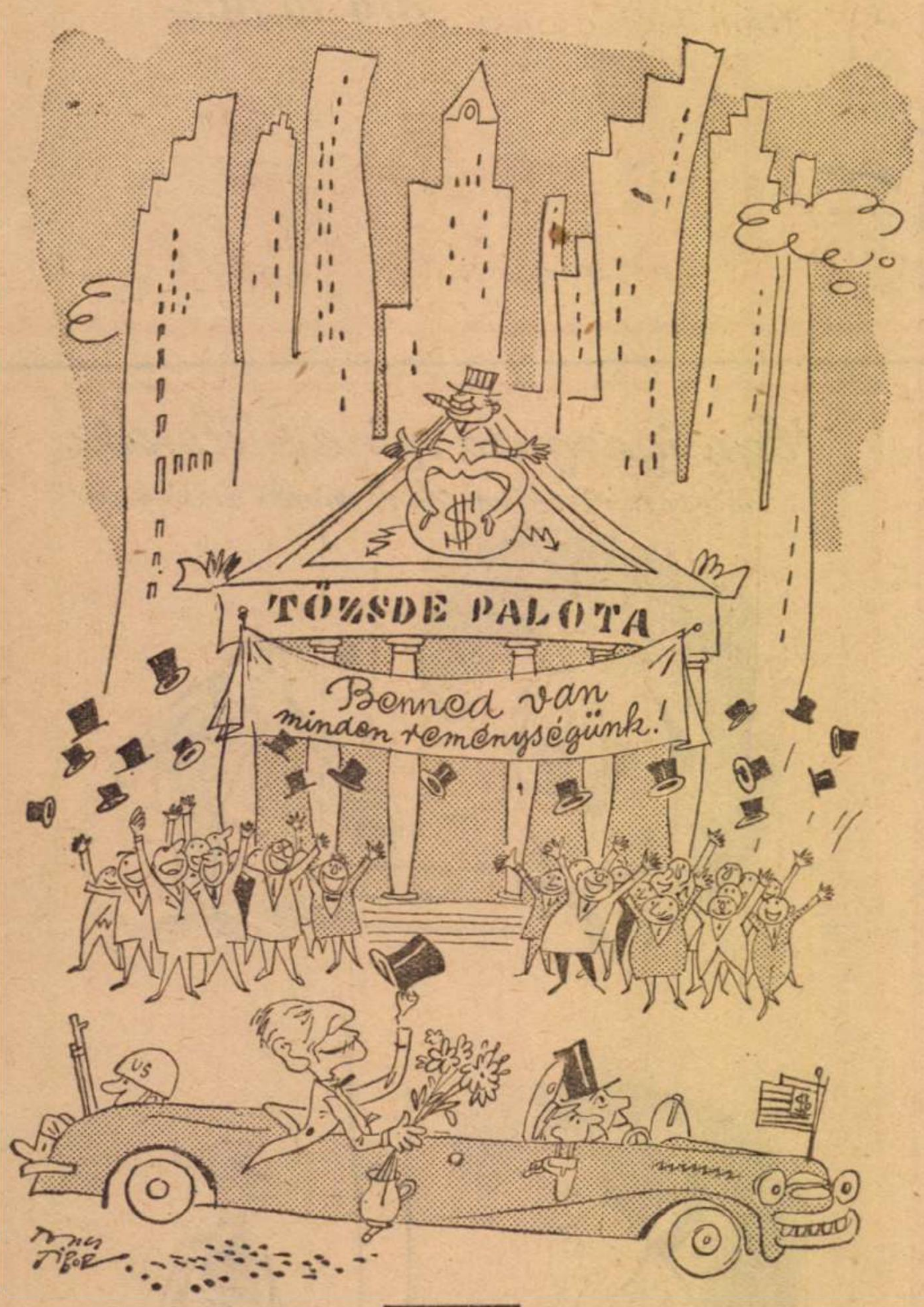
Éppen ideje lenne...

Nyári időszámítás

Adenauer New Yorkban

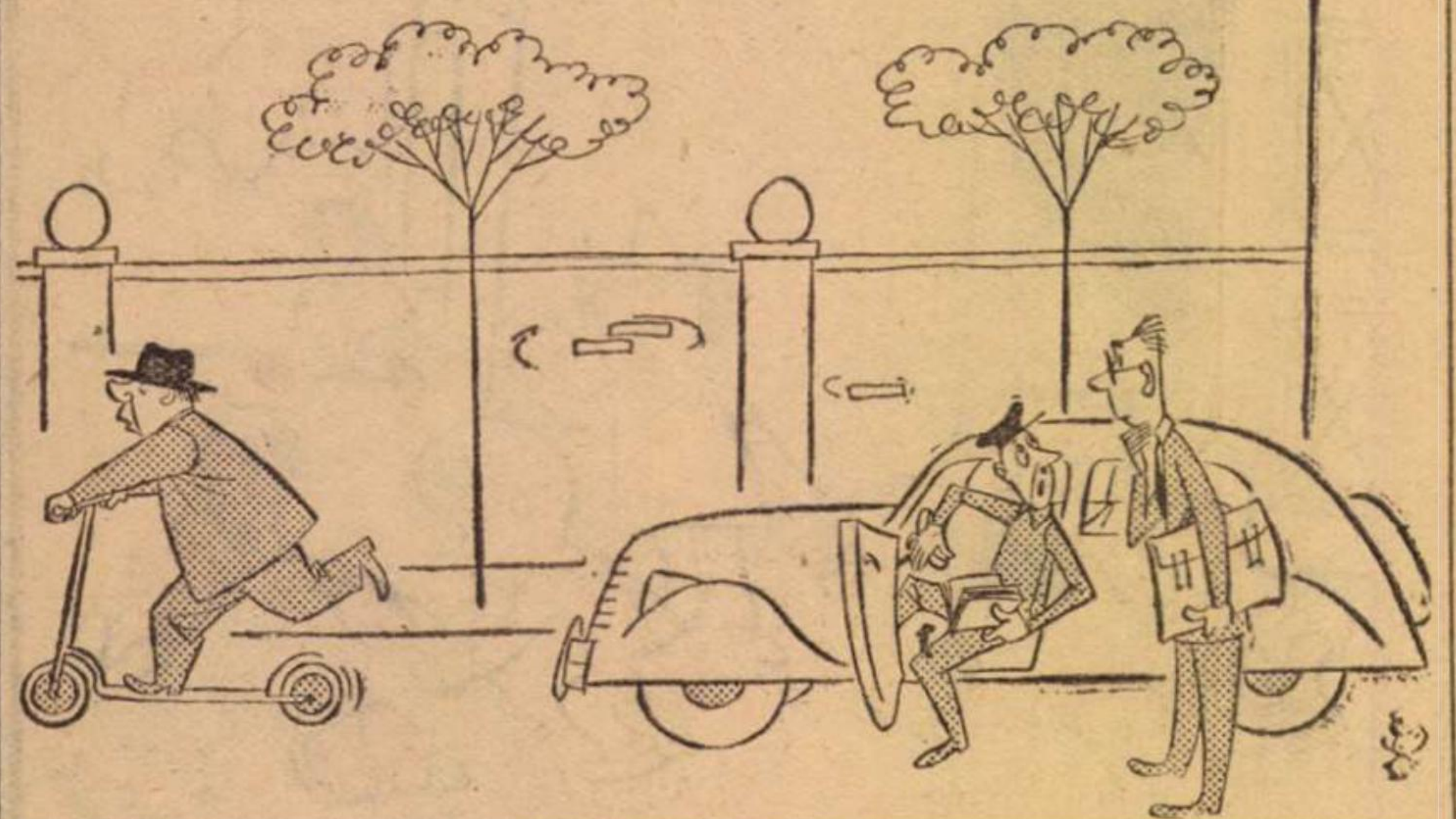

Csók a stadionban

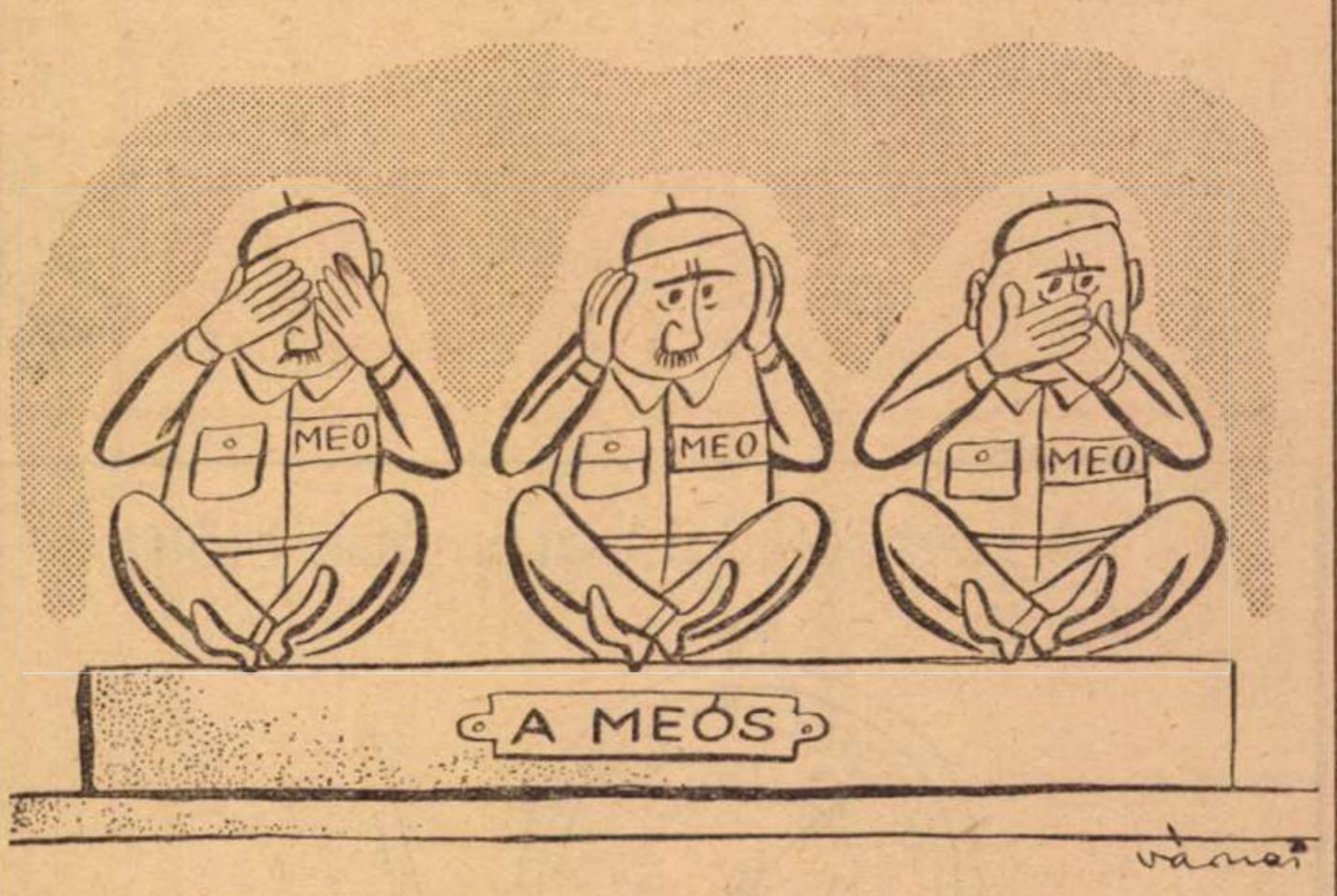
— Hurrá! 2:2! Nem kaptunk ki!!

Aki felkészült a legrosszabbra

— Mi történt a főnökével?
— Megbírálták...

RÉGI SZOBROK *új változatban*

— Nem látok semmit, nem hallok semmit, nem szólok semmit...

A gyerek, aki a szomszédomban lakik...

A gyerek, aki a szomszédomban lakik, ma szokatlanul csöndes. Az ajtót nem csapja be éktelen lármával, ahogy szokta. Amikor meglát, köszön, nem néz el a vállam mellett, mint máskor. Kis asztala mellett ül, előtte könyv. Elmélyülten tanul.

Valaminek történnie kellett.

— Mi újság? — kérdem és leülök melléje.

A gyerek rám néz és nagyon csendesen, nagyon szófogadóan válaszol:

— Köszönöm, semmi!

Azzal ismét a könyvet bújja. Gyanus! Azt mondta: „köszönöm“. Valamennyi kortársával együtt — tizenkét éves — utálja az ilyenféle szavakat, mint: köszönöm, kérem, bocsánatot kérek, jó reggelt kívánok, kedves egészségére... És most mégis azt mondta: köszönöm.

— Neked valami bajod van!

— Nem, igazán semmi — mondja zavartan s fekete szemét le nem veszi a könyvről. Hát jó! Ilyenkor az a legjobb, ha az ember nem szól semmit. Leülök egy székbe. Olvasok. Csak a szemem sarkából figyelem.

Újra feláll, kimegy, vizet csorgat. Hallom, hogy a kezét mossa. Újabb gyanus jel. Felszólítás nélkül ép és egészséges tizenkét éves fiú nem mos kezet.

— Gyere ide! — mondom, amikor viszszajön. — Nézz a szemembe!

Farkasszemet nézünk. Szép, tiszta fekete szeme van, síma bőre. Egészen új még az életben, tizenkét év kevés ahhoz, hogy a szemek tiszta fényét megtörje és a bőrre odabiggyesszen néhány redőkkel írt feljegyzést.

— Rosszul feleltél? — kérdem.

Nemet int.

— Verekedtél?

Erre is fejrázással válaszol.

— Hát akkor?

— Semmi. Igazán.

Még kérdeznék valamit, de léptek koppannak és belép a gyerek mamája. A fekete szemek megrebbennek, pirosság fut felfelé a nyakon, birtokba veszi az arcot, a homlokot és végül a fülek hegye kipirul, mint két piros stoplámpa.

— Kezcsókolom! — köszön gyorsan, hadarva.

Leheletnyi szünet. Tekintete a mama arcát kutatja, onnan akar leolvasni valamit. A mama előbb engem üdvözöl.

— Jó napot — mondja. — Most jövök az iskolából. Szülői értekezlet volt.

Áhá, most már mindent értek. A gyerek fülén lilán izzik a stoplámpa. Nagyokat nyel, kezét a zsebe felé viszi, de észbekap, hogy azért külön szorul, erre leejti teste két oldalán.

— Nagyon megdicsérték! — mondja a mama és büszkeség vegyül a hangjába. — A magaviselete ellen sem volt kifogás... és a felszabadulási dolgozata a legjobb volt...

— Szóval ezért drukkoltál, mert a mamád szülői értekezleten volt — mondom, amikor a mama kimegy a szobából.

— Egy frászt! — válaszol fölényesen és hanyag mozdulattal vágja a díványra a könyvet. Aztán olyan zajjal vágja be maga mögött az ajtót, hogy a kerület lakói kinéznek az ablakon: nincs-e véletlenül tüzijáték.

Most már nyugodt vagyok. A gyerek, aki a szomszédomban lakik, rendbejött. Ismét a régi.

Vajda Albert

„Az orvostudomány mai állása...“

Elemér a betegágyhoz lépett és egy k. u. k. katonaorvos rideg fölényével fordult a barátjához:

— No, mi a panasz?

Az ágy mellett üldögélt egy másik látogató, közös jóbarát, bizonyos Péter, aki alig vett tudomást a betegről, vagy az újonnan érkezőről. Felhasználta a betegszoba ünnepélyes csendjét és totószelvényt töltött ki.

Túlvilági hangon válaszolt a beteg:

— Tüdőgyulladásom van.

Elemér bugyborékolva nevetett, mint aki pikáns viccet hallott, aztán fontoskodva így szólt:

— Az orvostudomány mai állása szerint a tüdőgyulladás nem betegség. Pár óra alatt legyűrik.

Szegény beteg, amennyire az ereje megengedte, védelmébe vette a tüdőgyulladást:

— Kivéve, ha közben a beteg meghal.

— Ilyesmi ma nincs! — enunciálta Elemér. — Az orvostudomány mai állása szerint a tüdőgyulladás halandósági számaránya nulla egész nulla, nulla három.

— És a láz? Negyven fokos lázzal küszködök!

Elemér legyintett:

— Az a jó. Az orvostudomány mai állása szerint a magas láz könyörtelenül írtja a bacillust.

Búcsúzóra nyújtotta a kezét:

— Kelj fel öregem, a legrosszabb a fekvés. Vágjál be egy nagy adag serpenyős rostélyost, mert az orvostudomány mai állása szerint a táplálkozás a legfontosabb. Na szervusz! Maradsz Péter?

Péter már befejezte a totószelvény kitöltését és így semmi oka sem volt a maradásra. Mindketten harsányan jobbulást kívántak és vidáman távoztak.

A lépcsőházban Péter elismerően megjegyezte:

— Elemér, te úgy értesz orvosi dolgokhoz, mint egy professzor.

Szerénykedve hárította el a méltatást Elemér:

— Nono, tudok egyetmást, de sajnos nincs időm eleget foglalkozni orvostudománnyal!

Úgy látszik, hogy az orvostudomány mai állása szerint látogatóból könnyen páciens válhat. Két hét múlva Elemér hideglelést kapott a hivatalban, hazavitték, ágynak esett. Két nap múlva megjelent nála Péter és mielőtt hozzáfogott volna a totószelvény kitöltéséhez, szórakozott udvariassággal megkérdezte:

— Hogy vagy?

Elemér elpihegte:

— Tüdőgyulladásom van, negyven fokos lázzal! Azt hiszem, utolsó óráimat élem.

Péter felcsattant:

— Hiszen te mondtad a múltkor, hogy az orvostudomány mai állása szerint a tüdőgyulladás órák alatt gyógyul és a magas láz egyenesen hasznos a szervezetnek!?

Elemér összeszedte magát és oktató hangon válaszolt:

— Jegyezd meg magadnak öregem, hogy az orvostudomány mai állása szerint az teljesen két különböző dolog, ha másnak van tüdőgyulladása vagy az embernek sajátmagának!

Stella Adorján

Darvas Szilárd:

Szép mama a strandon

(Regényes korrajz a kánikula napjaiból)

Előszó

Már rég megfigyeltem, hogy minden nő feltűnési viszketegségben szenved, azaz szeret az érdeklődés középpontjába kerülni.

Ha az ember strandra megy, elámul azon, hogy a nők a levetkőzésnek hányféle ötletes módját találták ki. Tévedések elkerülése végett ezt nem megrovásként mondom, én semmiféle közösséget nem vállalok embertársaim ama csoportjával, amely könnyezve sírja vissza a régi szép időket, mikor erkölcsös nagyanyáink a magyaros szemérem jegyében überzieherben és a fejükön gyöngyösbokrétával fürödtek, nehogy valamelyik hajtincsüket kiszolgáltassák az éhes férfiszemek kapzsi vágyának. Bíz, én urbánus lélek vagyok és felette el tudnak gyönyörködtetni a szép női testek, hogy a lelkekről ne is beszéljek.

Még mindig ugyanerről

Egyébként megfigyeltem, hogy a strandbeli látványokra szitkokat szóró Jeremiás próféták rendszerint az idősebb korosztályból kerülnek ki. Ez már csak azért sem szimpatikus, mert könnyű kockázat nélkül erkölcsösnek lenni. Egyszer egy nagyon vallásos öreg ember, aki mindenáron a tökéletesség útjára akart terelni, csalétek gyanánt azt közölte velem, hogy Aquinoi Szent Tamást isten különös kegyben részesítette, amennyiben már húszéves korában mentesítve volt minden szerelmi kísértéstől. Ily módon egész energiáját a lélkiekre tudta koncentrálni. Akkoriban lehettem vagy tizennyolc éves, jellemző azonban elvetemültségemre, hogy még ez a csábító perspektíva sem csinált szentet belőlem, s ezt azóta se volt alkalmam megbánni. Viszont már most megígérem, hogy ha egyszer el is jutok a szenttamási tökéletesség már említett fokára, nem fogok csatlakozni az öreg fiúk erkölcsi ligájához. Sok hibám van, de az irigység mindig távol áll tőlem.

A szép mama megjelenik

Ezek után hadd térjek rá a szép mamára, úgyis mint a strand népszerűségi versenyének első számú győztesére. A szép mamánál ugyanis voltak szebb mamák is a strandon, nem beszélve arról, hogy „fürdőruhában mi volt ott bedobva!" Lenge kis nájlon fügefalevelek, zippzáras kis nadrágok, valamint zippzárak nadrág nélkül. A női találékonyság megannyi kedves, bohókás megnyilvánulásai.

A szép mamán nagyon korrekt, ízléses fürdőruha volt, nem több, de nem is kevesebb, mint amenynyit a szabvány előír. Ettől bátran az érdektelenség süllyesztőjébe tűnhetett volna az általános naturalizmusnak már említett orgiájában. Semmiképpen sem biztosíthatta volna számára az első helyet már említett és kétségbevonhatatlan szépsége sem, ha bámulatra méltó találékonysággal rá nem hibáz a nagy ötletre, amely alább következik.

A nagy ötlet!

A szép mama a strandon két gyönyörű kis gyerekkel jelent meg.

Tessék elképzelni: egy nagyon csinos, jóalakú, hosszúlábú nő, amint két kis Murillo-angyalkával kézenfogva halad a zuhanyozó felé. Rendkívül izgalmas dolog.

Mert ha egy nő szép, az is jó. Ha egy nő mama, az is jó. De ha egy nő szép is, meg mama is, az nagyon jó. Nyert ügye van. Pláne fürdőruhában.

Mindenki a szép mamát és gyermekeit figyelte. Kiváló uszófenoméneket láttam, akik rájuk csodálkozva, négy féldecit ittak tisztán, szóda nélkül a medence szörnyű vízéből. Mások elragadtatott hangokat suttogtak ordítva, hogy a szép mama lehetőleg meghallja. A többi nők barnára sülve is sápadoztak az irigységtől. „Hogy nekem ez nem jutott eszembe!" — suhant át agyukon a gondolat és a legszívesebben ott a helyszínen ikreket szültek volna, hogy valamiképp behozzák a lemaradást.

Előre tovább a siker országútján

A szép mama imponáló rutinnal viselte el diadalait, látszott, hogy a szerep az utolsó részletig a legaprólékosabban ki van dolgozva. Időnként bevonult a vízbe — az aranyos kicsik azalatt a sekélyben pancsoltak, úgyis mint az idomítás csodái — majd elhelyezkedett egy kőpadon és elmerültem kötögetett, gondosan ügyelve arra, hogy hosszan elnyújtott és nagyon formás lábai kellőképpen érvényesüljenek. Előtte a vízben pedig jóképű, vállas, kisportolt férfiak, mint a bolondos fókák itták és fújták a vizet, fejreálltak, megfulladtak és egyéb csacsiságokat követtek el, hogy valamiképpen észrevétessék magukat. A szép mama mindezt megelégedéssel vette tudomásul, ajkán fájdalmas mosollyal kötögetett, mintha azt mondta volna: „Mit csináljak, ha ilyen szépnek születtem, elég baj ez nekem!" Szívósan borzolta maga körül tovább a légkört. Ugy látszott, hogy a hangulatot nem lehet tovább fokozni.

Lehetett.

Minden jó, ha a vége jó

Midőn a fülledtség már tetőpontra hágott, a szép mama hirtelen letette a kötést, szigorú szemével odaparancsolta az egyik kislányt és fojtott, ám a strand minden pontján jól hallható hangon a fülébe sziszegte:

— Mancika, ha még egyszer a nadrágodon keresztül pisilsz, két olyan egyforma pofont kapsz, hogy megemlegeted.

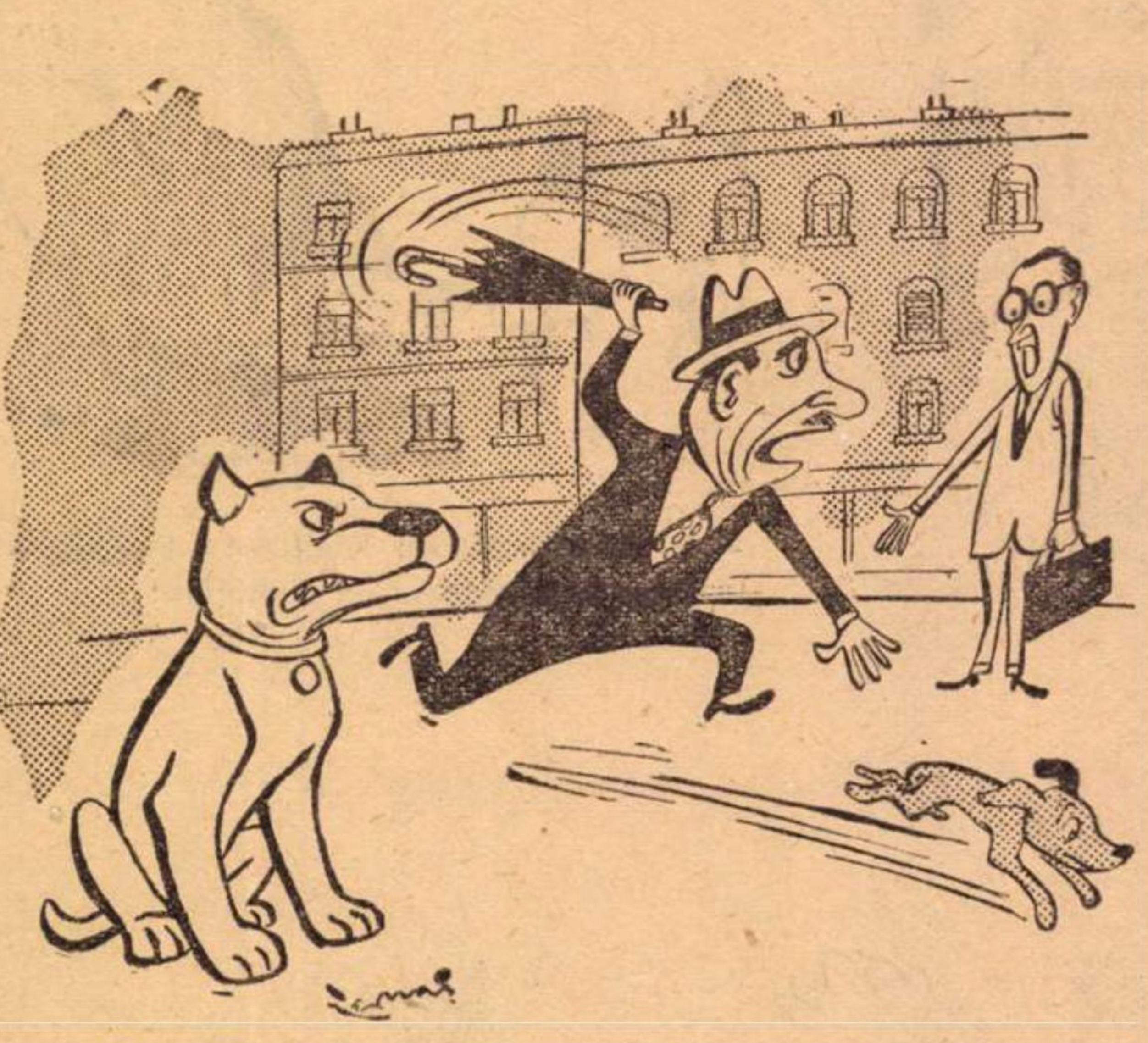
Az egész aréna felhördült a gyönyörűségtől. Ez az egyszerű, minden sallangtól mentes realizmus elsöprő sikert aratott. A szép mama maga is érezte, hogy ezt már fokozni nem lehet, eltette a kötést, kézenfogta a két kis angyalt és eltűnt velük a kabinok irányában, mert tudta, hogy pihenni kell, hiszen másnap is lesz előadás.

Nem meteorológiáról van szó...

Mrs. Dulles: Te, John, tényleg csinál viharokat a H-bomba?

Emberi tulajdonság

— Miért bántja azt a kis kutyát?
— Mert a nagyot nem merem!

Katkov:

Létszámcsökkentés

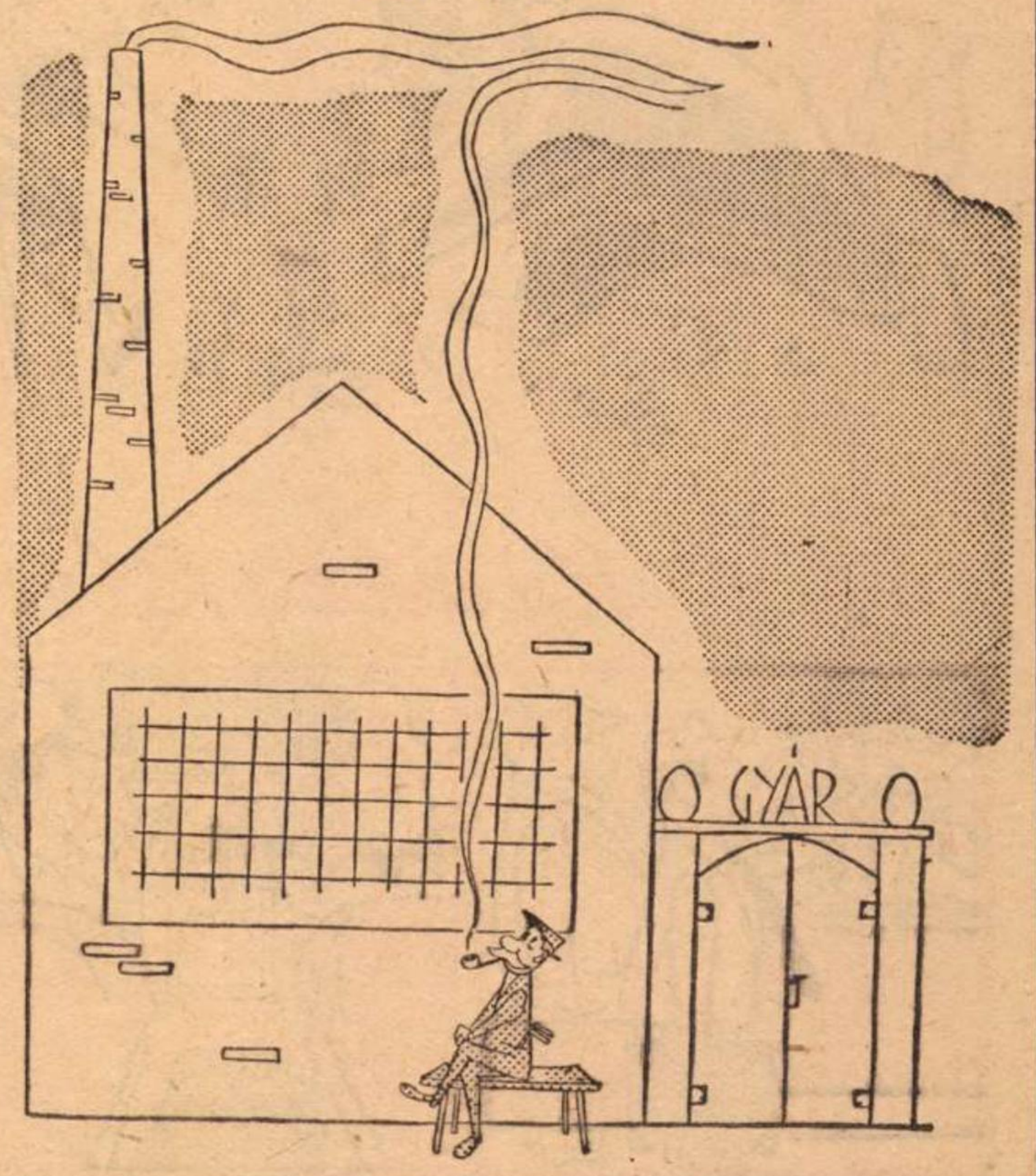
Főbizottság dönt eképpen:
— Számapasztás érdekében
Elbocsátunk három tagot.
Erre ok is találtatott!
Az Elefánt nehézkes, és
A Papagáj fecsegő.
Felületes a Zsiráf, — így
Nem kár értük. Üsse kő! ...

(Eltűntek a láthatárról,
Tisztán hagyva itt a tért?
Áááá! Panaszt írt mind a három,
S a státusba visszatért.)

Főbizottság dönt eképpen:
— A jó munka érdekében
Visszavesszük mind a hármat,
Rosszat bennük ki találhat?!
Bölcs, szilárd az Elefánt és
A Zsiráf oly messze lát.
A Papagáj ritka kincs, mert
Kritizálja önmagát.
A nap minden idején
Hajtja: — Tökfej vagyok én ...

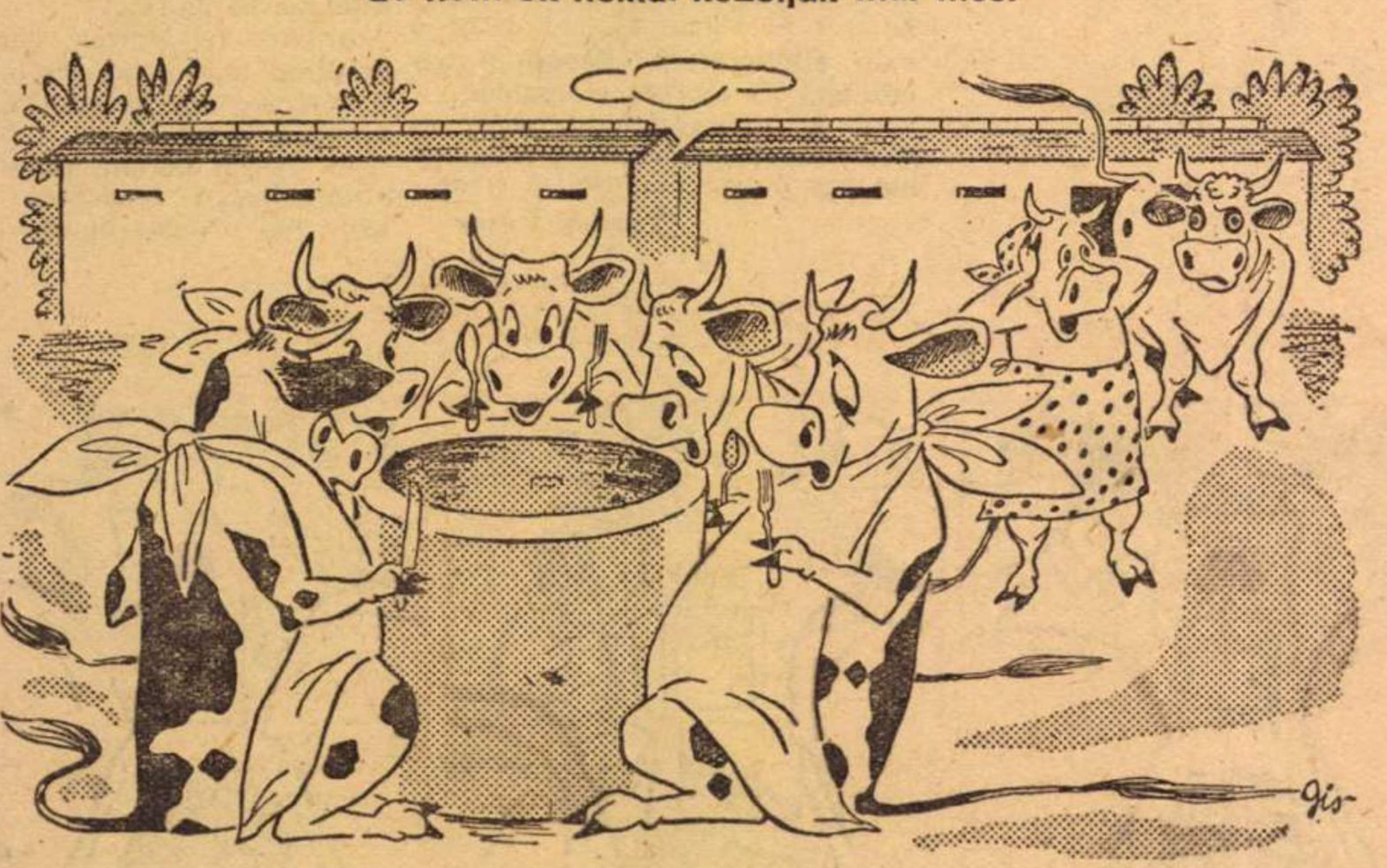
(A moszkvai Krokodilból fordította: K. Tóth Lenke.)

Nyugdíjban

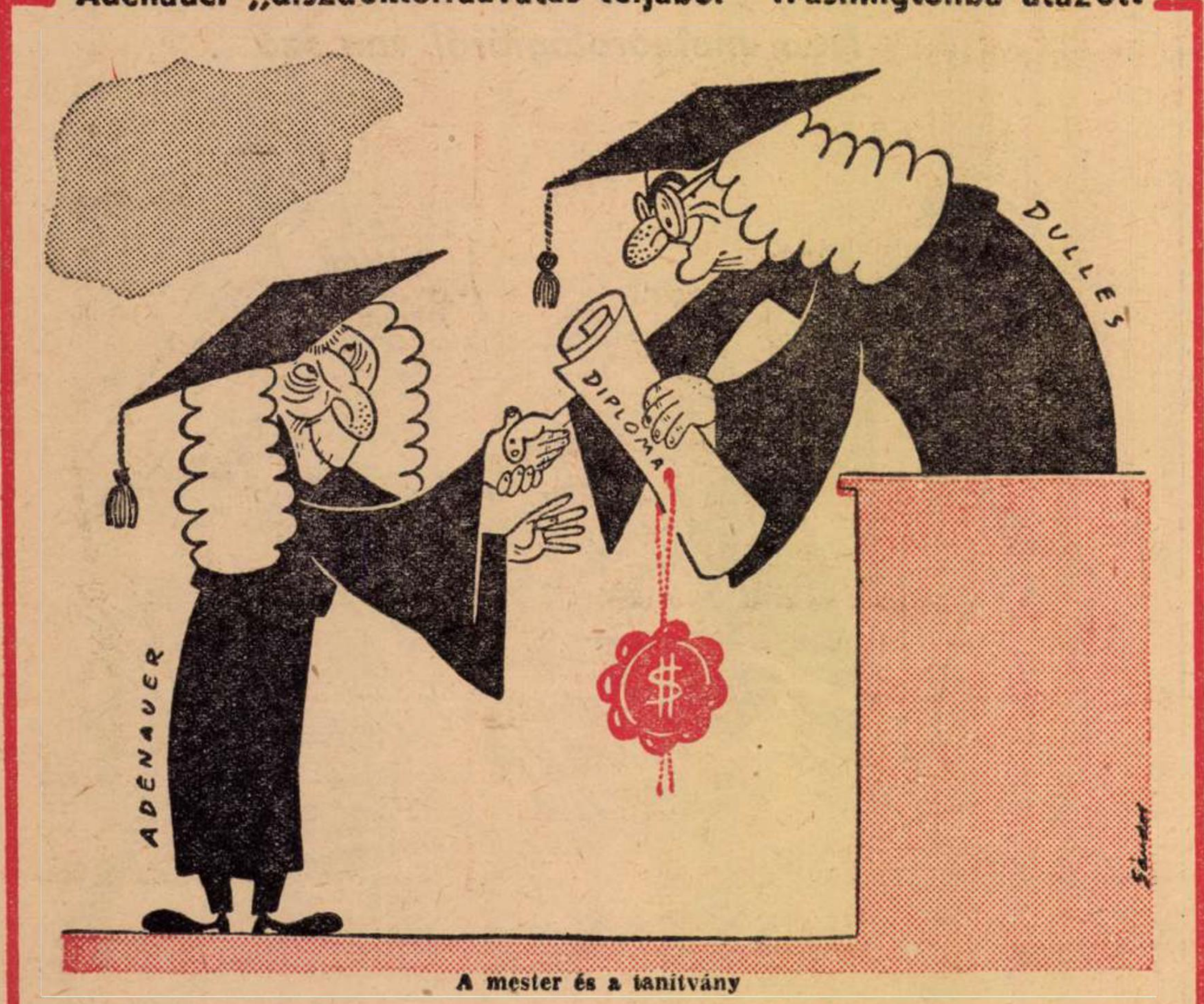
Jövő téli kaland,

de nem ok nélkül közöljük már most

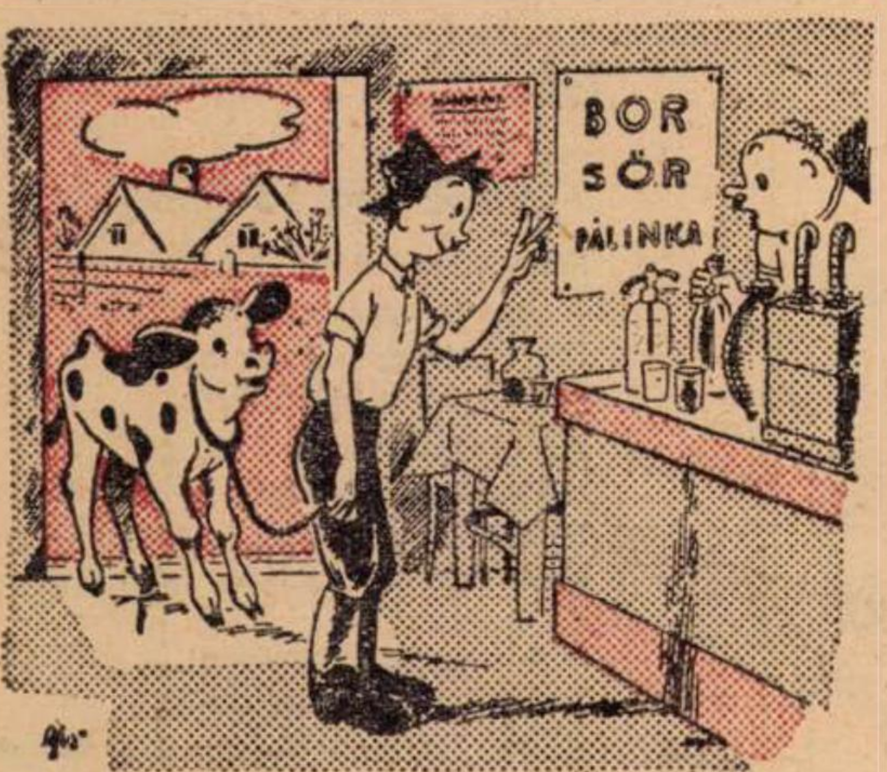
— Jaj, most jut eszembe, hogy vendégeket hívtam és üres a siló ...

Adenauer „díszdoktorráavatás céljából" Washingtonba utazott

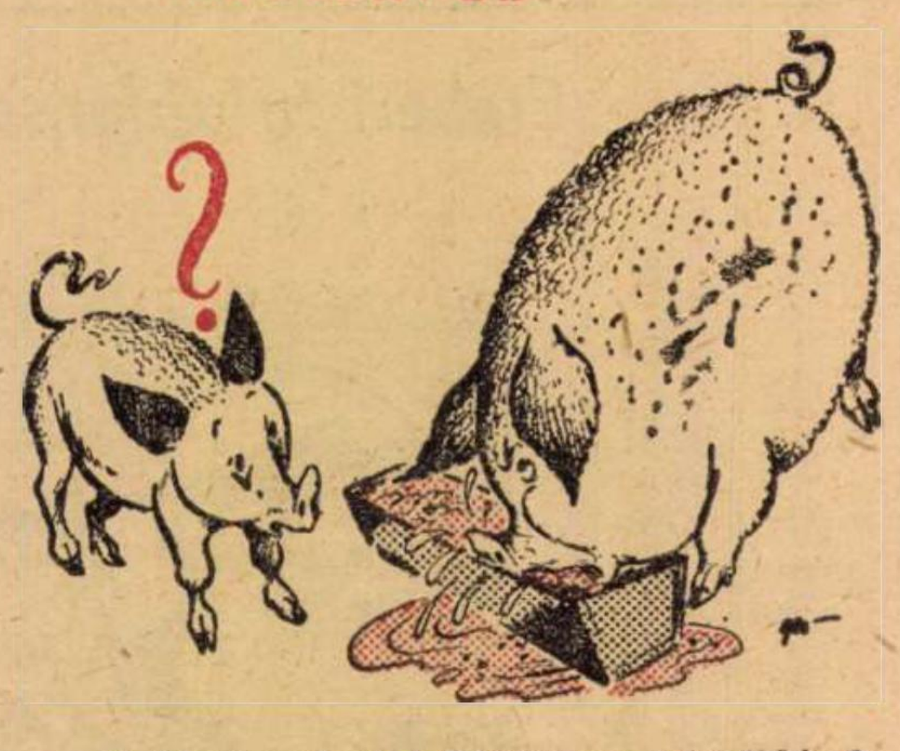
A mester és a tanítvány

Aki félreértette az itatásos borjúnevelést

— Kérek két féldecit!

RÖFIÉKNÉL

— A Mezőgazdasági Kiállításra készülődsz?
— Nem is a melbournei olimpiára!

Erdei szamóca

ÜGYNÖKÖK

Csengetnek Kinyitom a lakásajtóm kémlelőablakát. Termetes férfi áll a küszöbön. Kérdő pillantásomra készségesen válaszol.

— A körzetből jöttem, elvtárs!

Ahá — gondolom magamban, amíg ajtót nyitok — valószínűleg a pártközpontból jöhetett. Talán felkér arra, hogy tartsak előadást náluk „A humor, mint olyan" címmel

— A körzetből jöttem — ismétli — az Állami Biztosító kerületi körzetéből — egésziti ki mondatát. — Kössön életbiztosítást! Elvtársam, ma minden egyes dolgozó élete fontos csavar az állampépezet épületének téglasorában!

Ugy, szóval „trükkösen" jött be, hogy az ajtó előtt ne legyen kénytelen tárgyalni. — Parányi fogás, csöppnyi élelmesség és az embernek nyert ügye van! — hivalkodhat kartársai előtt. Na, nálam nem lesz sok öröme.

— Kérem — közlöm ridegen — biztosíthatom, hogy nem biztosítom magam!

— Ha ön biztosíttatja magát és egy szép napon meghal, megtört özvegye boldogan veszi fel intézetünknél az ön után járó összeget. Akar boldog özvegyet látni?

— Köszönöm, már láttam

★

Két nap múlva, reggel nyolc órakor erélyes csengetés ver fel. Többször egymásután csengetnek, sőt meg is döngetik az ajtót. Kikászálódok az ágyból, kinézek, két nő várakozik, egy éltesebb, ellentmondást nem tűrő külsővel és egy fiatalabb, soványkás

— A Posta Központtól jöttünk! — mondja az erélyesebb.

Nyitom az ajtót. Mit akarhatnak? Amikor hibás a telefonkészülékem, csak nagysokára jönnek, most semmi baja, egyszerre itt teremnek. Talán kicserélik piros vagy fehér készülékre? Mindjárt megtudom. Beljebb kerülünk. Leülünk. Rá sem néznek a telefonomra, pedig kezük ügyébe tolom. Az idősebbik viszont arra figyel fel, hogy az ágyam még bevetetlen

— Az elvtárs talán éjszakás? — kérdi felelősségrevonó hangon, mint aki ezt az egyetlen kifogást fogadhatja csak el, a többi csak porhintés és a lustaság fedését célozza. Én valamit dadogok arról, hogyhát írtam az éjjel, izé

— Különben nem ez a fontos — torkol le. Cigarettára gyújt és ügyet sem vet a készülékemre

— Békemozgalmunk 11 éves — kezdi mondókáját. Riadtan nézem, mi lesz ebből. Ő folytatja.

— A Posta Központi Hírlapterjesztő Iroda minket bízott meg, hogy békemozgalmunk kiszélesítésével, előfizetéseket gyűjtsünk hetilapokra!

Ugy, tehát ismét egy „trükkös" bejövetel.

— Szíveskedjék az X. Y. és Z. című lapokra előfizetni!

— Juszt sem! — tökéltem el magam és felállok, mint az uralkodók, jelezvén, hogy az audiencia véget ért. Visszafekszem és ezt álmodom

Csengetnek este 11 óra előtt. Kinyitom. Keménykalapos, bajuszos, vastagbotos, barátságtalan ember

— A törvény nevében! — mondja erélyesen.

Kinyitom az ajtót. — Istenem — fut át az agyamon — talán, mert pirosban mentem át az úttesten? Vagy, mert Miksának még mindig nem adtam vissza a Nagy Atlaszt és abban bíztam, hogy ő már elfelejtette? Sápadtan bevezetem. Ő leül és megszólal:

— A „Törvény nevében!" és más könyvújdonság, nem hiányozhat egy dolgozó asztaláról sem!

Tardos Péter

Külföldi szemle

A hírnév mulandó

Ha összeraknák Gina Lollobrigida, Rita Hayworth, Marilyn Monroe és Grace Kelly népszerűségét, nem érné el azt a csúcspontot, amelyet a harmincas években Greta Garbo jelentett a mozibajáró világnak. Ha azt mondjuk, hogy Greta Garbo fogalom volt, ez nagyon hízelgő a fogalomra nézve.

Mindezt csak azért bocsatjuk előre, hogy elmondjuk a következőket: Stockholmból levél érkezett Hollywoodba Greta Garbo számára. A levelet visszaküldték a feladóhoz ezzel a felírással „Címzett ismeretlen."

(A dolog iróniáját az sem csökkenti, hogy az „isteni Garbo" es időszerint New Yorkban él.)

Politika a házasságban

Az olasz községi választások egyik derűs utójátéka zajlott le Palermóban. A sziciliai választásokon fellépett egy Pietró Corso nevű pártonkívüli helyi jelölt is. Összesen egy szavazatot kapott, s ez nemcsak politikai vereséget jelentett számára, de feldúlta családi boldogságát is.

Tudniillik nemcsak Corso, hanem a felesége is szavazott. Mivel a férj saját magára adta le szavazatát, nyilvánvaló volt, hogy felesége másra szavazott. Corso asszony először azzal védekezett, hogy ő volt az, aki a férjére szavazott. Amikor azonban Corso a felesége szemébe vágta, hogy ez hazugság, mert igenis ő maga volt az, akinek bizalma önmagában összpontosult, az asszony taktikát változtatott. Azt állította, hogy szerelméért áldozta fel férje politikai pályáját. Nem akarta ugyanis, hogy a közszereplés elvonja őt a családi élettől. Ha persze tudta volna, hogy a politikai karrier veszélye ennyire távoli, akkor nyugodtan rászavazott volna. A vita még folyik.

Unalom ellen dinamit

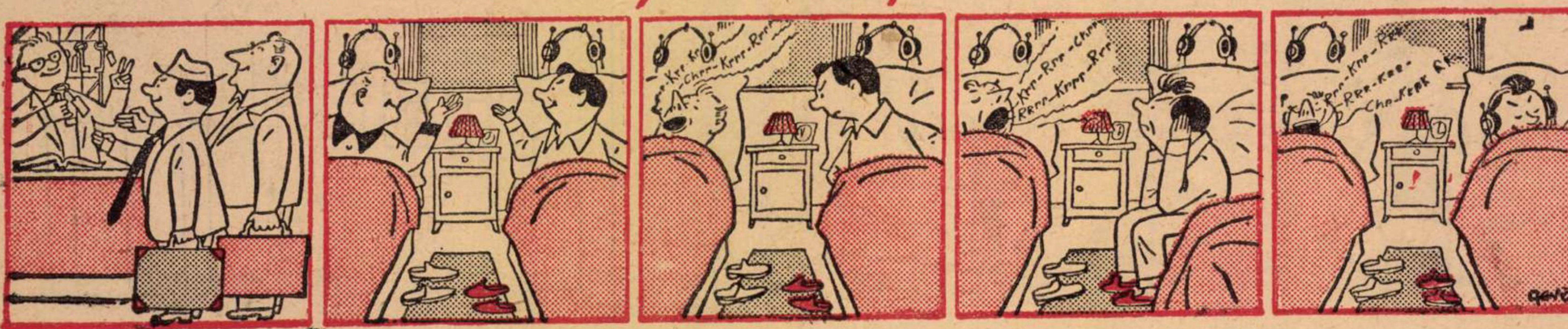
Száz dollárra ítéltek az amerikai Anderson városban egy Andes Wood nevű férfit, aki dinamitot robbantott egy politikai gyűlésen. Senki sem sérült meg, de mindenki megijedt. Wood — az Associated Press jelentése szerint — így védekezett:

— Nagyon unalmas volt a gyűlés, egy kicsit föl akartam élénkíteni a hangulatot.

Amikor felvetették, hogy talán politikai indítóokai voltak cselekedetének, indulatosan utasította vissza a vádat:

— Ugyan kérem, nincs is szavazati jogom. Jogerősen el vagyok ítélve lopás miatt.

Kartárs Károly kalandja az üdülőben

A humor KÖNYVÉBŐL

Tristan Bernard, a franciák nagy tréfacsinálója egyszer egy vasúti szerencsétlenségnél megsérült. Néhány hétig feküdt, azután megjelent az utcán, két mankóval a hóna alatt.

— Szervusz — kiáltott oda neki egy barátja és örömmel rázta meg a kezét. — Örülök, hogy már végre felépültél.

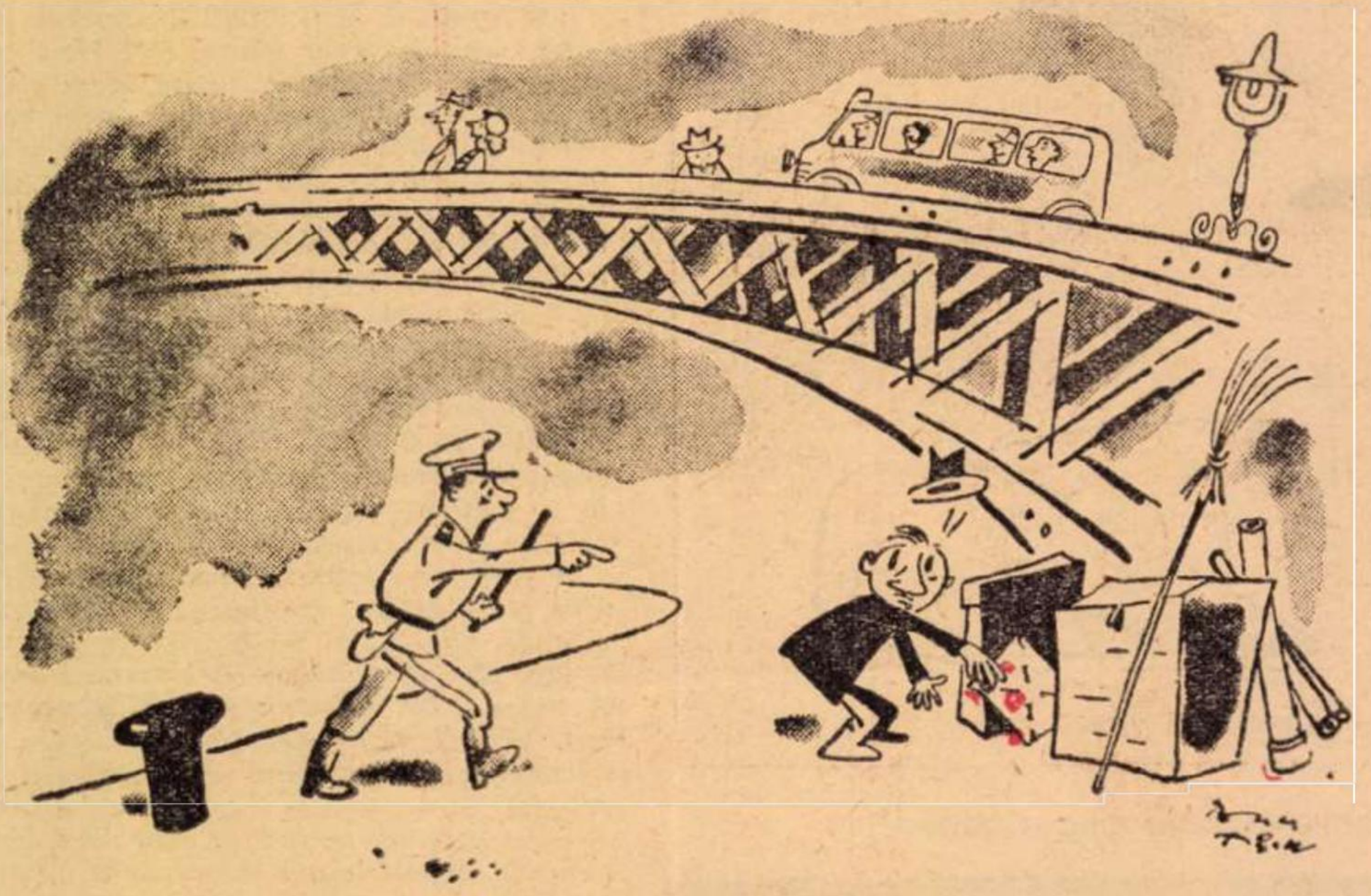
De a szeme rátévedt a mankókra.

— Még mindig mankóval jársz? Enélkül nem tudnál járni?

Bernard elmosolyodott.

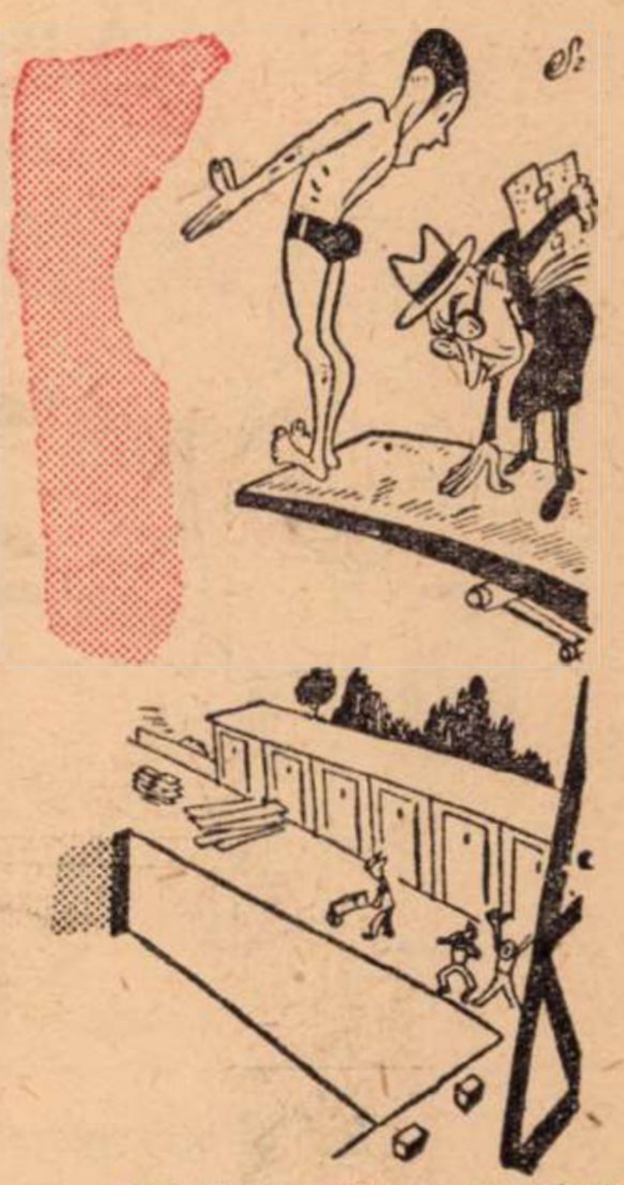
— Az orvosom azt mondja, hogy tudnék, de az ügyvédem azt mondja, hogy még nem . . .

Egyes helyeken titokban osztják a jutalmakat

— Mit csinál itt?!
— Felveszem a prémiumomat . . .

Példázat az egyoldalú ellenőrzésről

— Ugorjon csak, a trambulin jó!
— De hiszen nincs víz a medencében . . .
— Ahhoz semmi közöm, azt nem én ellenőrzöm!

HAJRÁ!

Brrr! mondja a vekker. Csoda ronda hangja van. Hiába! Nincs menekvés. Egy ásítás, egy nyújtózkodás. Felkelek.

Megdöbbenve észlelem, hogy a férjem már megint megelőzött a fürdőszobában. Győzelmi dalt

énekel, messze túlharsogva a vízcsobogást.

Satnya izmaimat duzzasztva, törülközővel a nyakamban vonulok be a döntő mérkőzésre, akár boxbajnok a ringbe . . . Mérlegelem az eshetőségeket . . . A férjemnél mindenesetre borotva van . . .

Egyszerre mindenki sürög. Nagyobb a forgalom, mint az Aida bevonulási indulójánál a színpadon.

Pista és a borotvaecset: a tükörnél. Panni a kádban. Fiam a mosdó előtt. Jutkát a lavórban súrolja a nagymama.

— Adjátok ide legalább a szájmosó poharamat — sóhajtok lemondóan.

Nem adják. Viszont cserébe a fejemre eresztik a zuhanyt, hogy mégis legyen valamim. A férfiak nevetnek. Jutka sírvafakad. Melegszívű gyerek! Megesik a lelke az anyja bánatán.

— No ne sírj, aranyom! — vigasztalom azonnal és eredményesen. Most ugyanis már bömböl.

— Ne sírj — ismétlem tehetetlenül. Labdává gyúrom a szivacsot, dobálom, nyuszifület csinálok, hogy örüljön.

— Ne sírj, gyönyörű violám! pici kincsem! . . . A hétszentségét ennek a kölyöknek! Hagyod abba azonnal ezt a bőgést? Hiszen nincs baj! Már meg is száradt a hajam!

Erre végre elhallgat és négyéves korát meghazudtoló értelmességgel magyarázza, hogy dehogyis az én ürgévé ázott daueromat könynyezte meg! Sokkal objektívebb nehézségek merültek fel; csípte a szemét a szappan.

Minden anya csalódik a gyerekeiben.

A másik kettő összevész a körömkefén, a férjem belevág az arcába, minden a feje tetején áll. Panni is. Tornászik.

— Uccu hamar! Felszabadult a csap! Dobd ide a fogport! . . . Na tessék! Szétszórtad az egészet . . . Au! A lábam! Hol a törülközőm?

Ide tettem, jobbra! Az is lehet, hogy balra! Mit tudom én! Persze Jutka tapos rajta!

— Eriggy a tükörtől . . . úgyis tönkrement a hajam!

— Először hallom, hogy egy hullámnak árt a víz . . .

— Szellemeskedj a kedves rokonaiddal! Igen? Panni! Add vissza a hajcsattomat. Nem azt. A másikat . . . Százszor megmondtam, fiam, hogy ne használd a kölnimet! Ez női illat . . . Ó bocsánat! Azaz dehogyis bocsánat! Csak az én lábamon lehet sétálni!? . . . Hogy én? Te talán gyorsabban mosakszol? Bár tudnám a főnököm előtt hogy mossam tisztára magam, ha elkésem!

— Ugy adjátok kézről kézre azt a kenyeret, mint a stafétabotot . . . Vigyázz! Forró! . . . Na ugye, mondtam! Micsoda íze van ennek a teának? Szent ég! A tegnapi rántottlevest melegítettétek fel!

— Hogy az én kötelességem lenne reggelit adni? Ne feledd el, fiam, hogy egyenjogúak vagyunk...

— Hopp! Kabát, sál, táska . . . így. A kalapot majd a lépcsőházban . . . Szervusztok!

— Hát maga kicsoda? Ja! Kéményseprő? Ilyen korán? Sebaj! Talán szerencsét hoz. Nyerek a totón, vagy felférek az első buszra...

— Esik az eső! . . . Nézd, nem nekem szalad a matha?!

— Most siet? Kelt volna fel öt perccel korábban . . . Hallatlan!

Ha futok, még beérek idejében...

És mindez azért van, mert nem tudjuk beosztani az időnket. Ütemezni! Ez a dolog lényege. Dehát a mi családunkban nincs fegyelem.

Bezzeg bent a vállalatnál egészen más a helyzet. Nem mondom, ott is akad dolog, de az ember azért még napozgatni, tereferélni is ráér . . . És miért? Mert jól beütemezzük a munkát.

— Hű! Hiszen ma zárlatot is kell csinálnom! Vagy két fióknyi

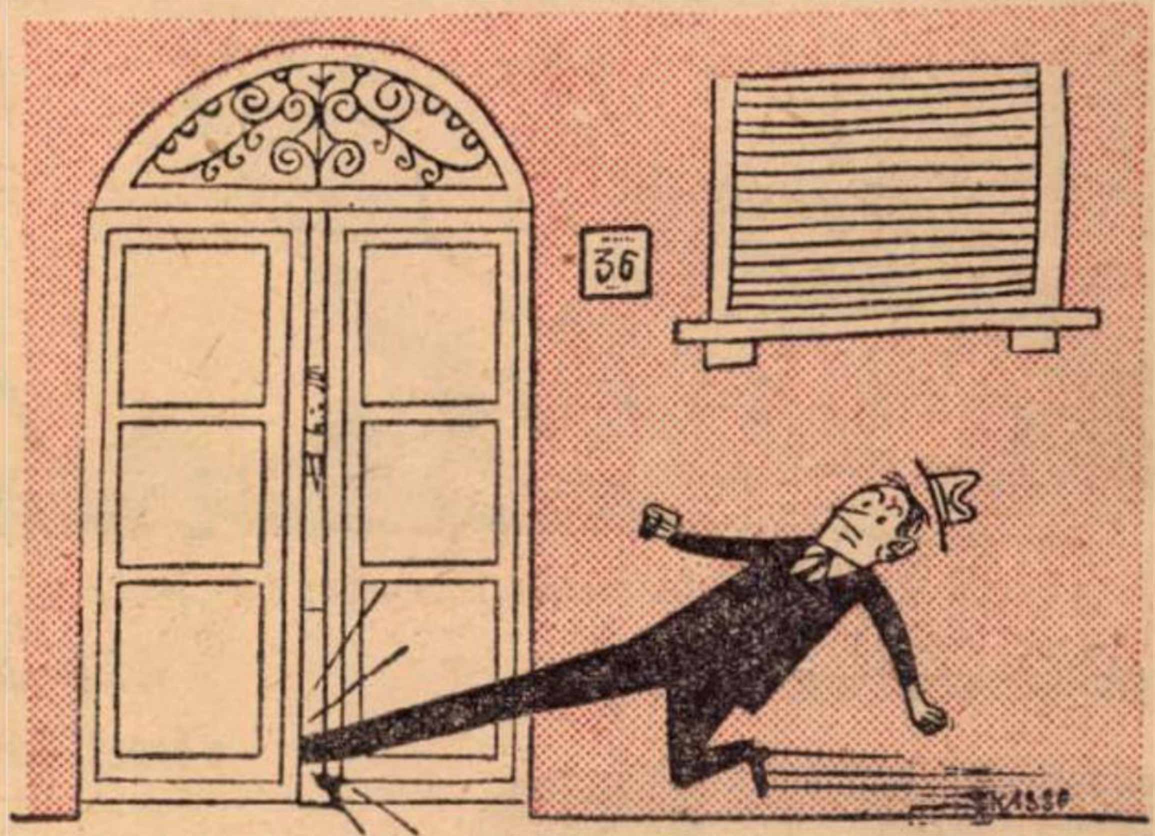

számlát nem könyveltem be . . Jó lesz, ha éjfélre elkészülök a hátralékkal és holnap is túlórázom persze . . .

Egyszóval a vállalatnál . . . ott egészen más. Az ember ráér napozni is, nincs naponta olyan felfordulás, mint odahaza . . . Csak hó végén! . . . Hajrá!

Kun Erzsébet

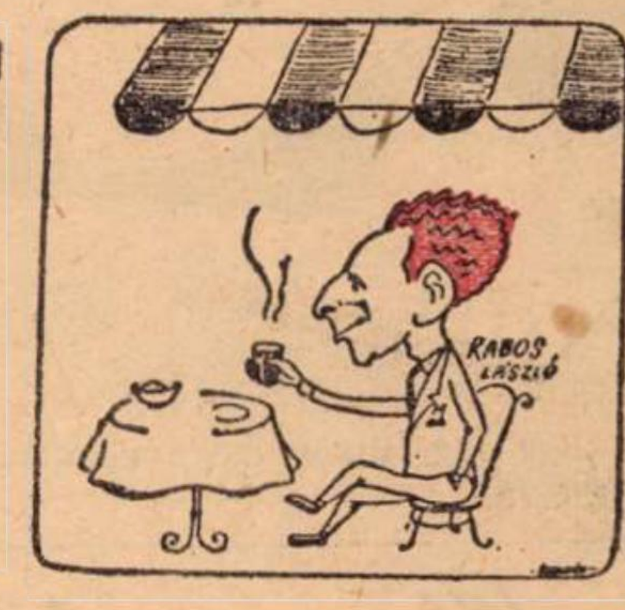
Budapest este 11 óra

Mire jó nyáron a hideg vaskályha

„Vörös és fekete"

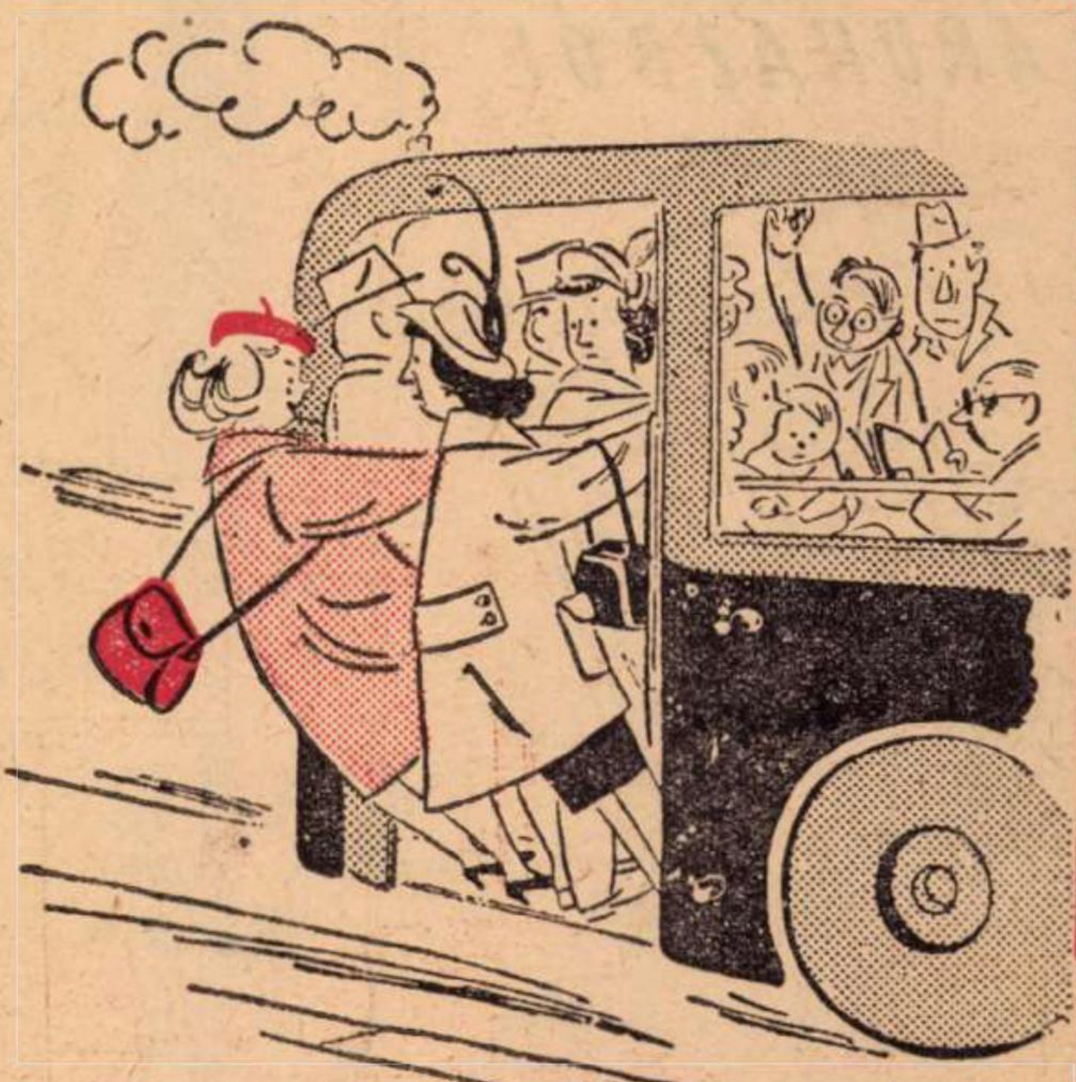

Pesten láttuk

— Tessék, itt a dupla!

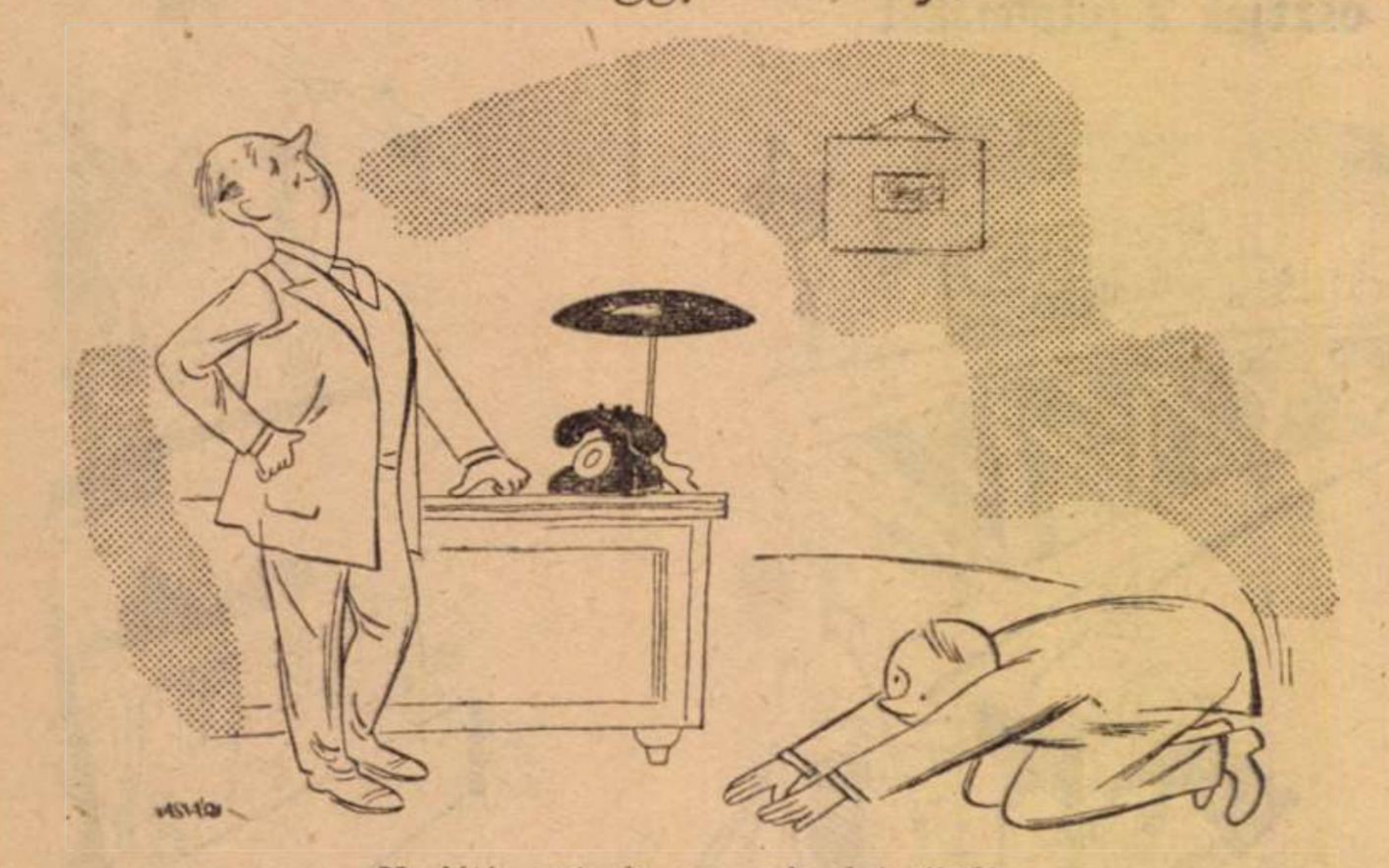
Női dolgok

— . . . és aztán a két tojás fehérjét felverem habnak . .

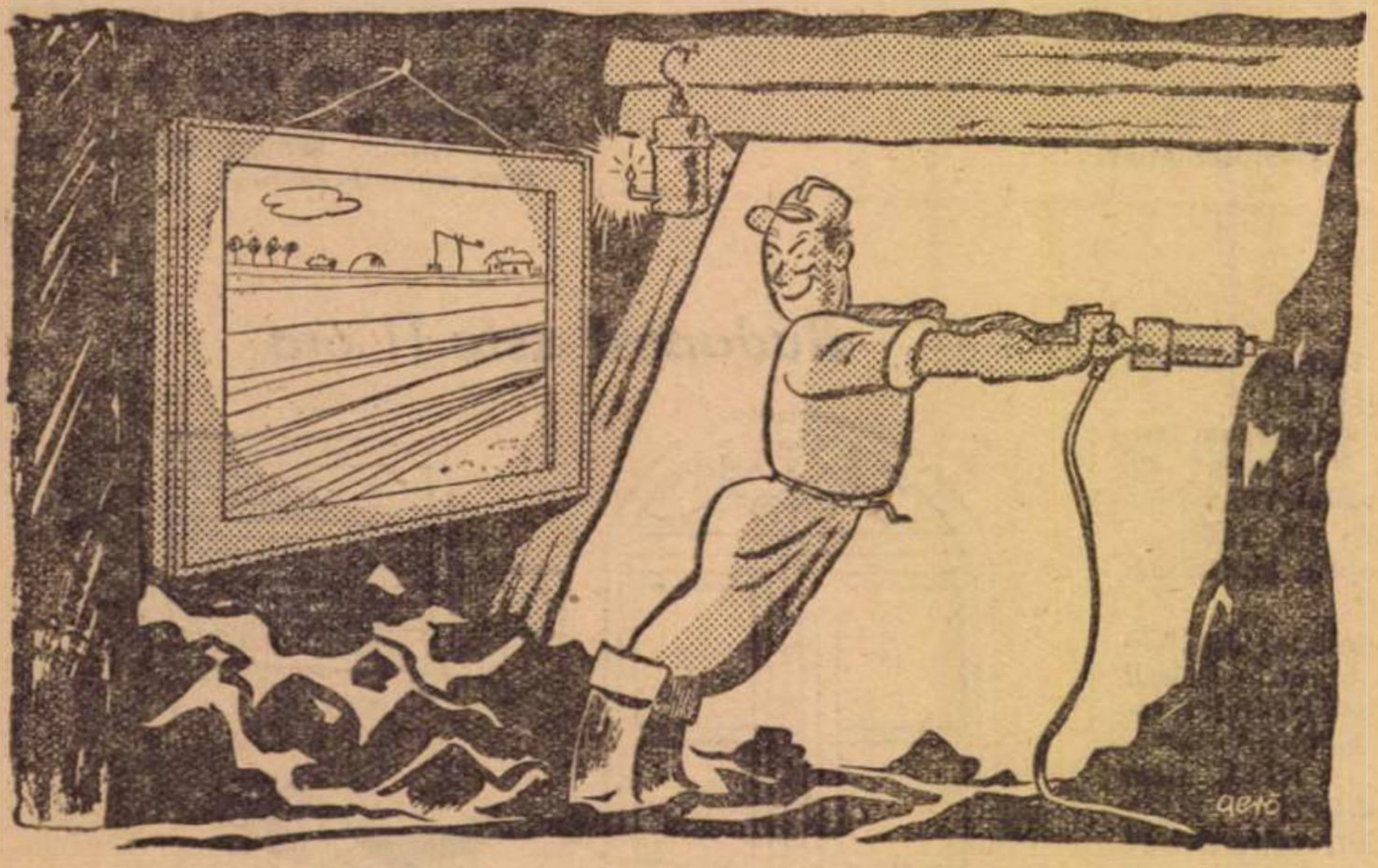
(Vasvári Anna rajza.)

A meggyőzés útja

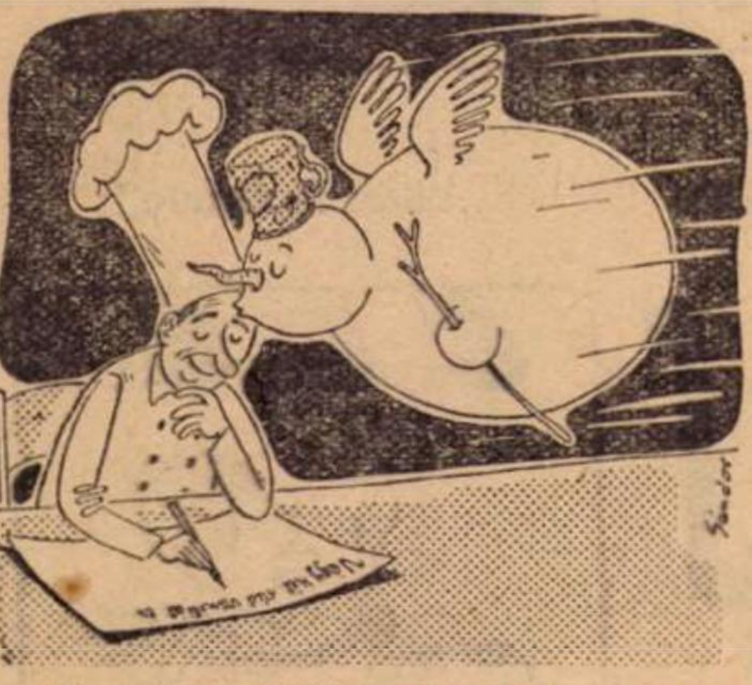
— Na látja, minek az a sok elvi vita?!

Sok alföldi gyerek nehezen szokja meg a bányát

— Így mégis könnyebb!

Új fagylaltköltemények a pesti cukrászdákban

Egy fagylaltköltemény alkotója múzsájával.

Rikkancsok a Nemzeti Szalon előtt

— Neked hogy megy, öcskös?

Három rajz a Calvin téri áruházból

- Sokszor rossz a teherlift. Megoldás, hogy mégis liftenmenjen fel az áru.
- Miért? Edénykirakat? – Nem, csak becsorog az eső a kirakatba!
- Strandruhavásárlás, ahogy a férfivevők szeretnék – Ez nem felel meg, mutasson egy másikat...

Ballon-kalap

Tavaly kinevettük a nők düftin sapkáját, mert mi, férfiak hajlamosak vagyunk arra, hogy irónikusan, elnézően mosolyogjunk a női divaton. A férfi-divatról azonban nem beszélünk, mintha nem lenne. Két férfi találkozik: egymásra pillantanak, kissé szemérmesen megnézik a zakó szabását, a cipőt, nem kérdik meg, hol csináltattad, vetted ezt meg azt, mennyi volt, hanem többnyire így szólal meg az egyik: „Mit szólsz a ciprusi helyzethez? Olvastad Eden nyilatkozatát az olaj-helyzetről?" S máris magasabb régiókba emelkednek.

A férfi divat nem változik olyan viharosan, mint a néha megdöbbentő alakzatokat létrehozó női. Nagyapáink mosolyogva emlegetik a hajdani öltözködés nagy forradalmát: a század elején több évtizednyi merevség után a walesi herceg példájára európaszerte senki sem gombolta be a mellény legalsó gombját. Konzervatív körökben természetesen óriási volt a felháborodás.

A férfidivat szótára most, az elmúlt hetekben újra gazdagodott: megjelent — isten tudja, honnan, ki találta ki? — a ballonból készült férfikalap. Két ringlivel és hálószerű átvarrásokkal. A nyúlszőrök, velúrok forgatagában exotikusan hat. Viselői, többnyire fiatalemberek, keményen néznek bele a világba, úgy mennek végig a nagykörúton, mintha egyenesen a dzsungelbe sietnének ebben a vadászkalpagban, elejteni egy bengáli tigrist, vagy megtéríteni egy falunyi napimádó busman négert.

Kedves asszonytársak, lányok, azt hiszem, minden igaz lelkületű férfinek, akár hordja ezt a kalandos hangulatú kalapot, vagy aki konzervatív, mint én magam is, most némi lelkiismeretfurdalása van: tavaly kiröhögtünk benneteket a düftin sapkáért. S most itt állunk megszégyenülve, nem düftinben, hanem ballonban. Kvittek vagyunk!

Csanádi Ákos

UTASTÁRS

Kosarával közlékenyen meglök,
Értsem ebből: utjában vagyok.
Engesztelni — mivel igy nekem jött —
Egy nagy vödröt lábujjamra dob.

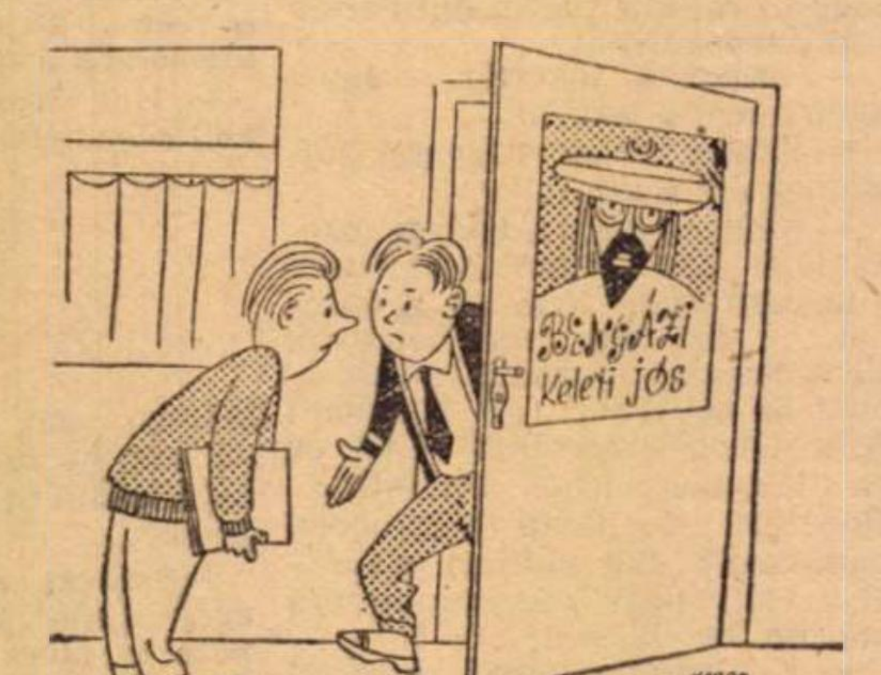
Bokáimat rugja, mint a labdát,
Jegyet kér — és arcomba fröcsög.
S mert az előbb tökmagot harapdált,
Nadrágszáramra köp négy-ötöt.

S hogy megmutassa: nem kötik a formák,
Elmélyülten piszkálja az orrát,
S vakarózik, mint egy jó török.

Múlt héten az Állatkertben jártam,
S viszontláttam kedves utastársam,
Hintázgatott — vasrácsok mögött.

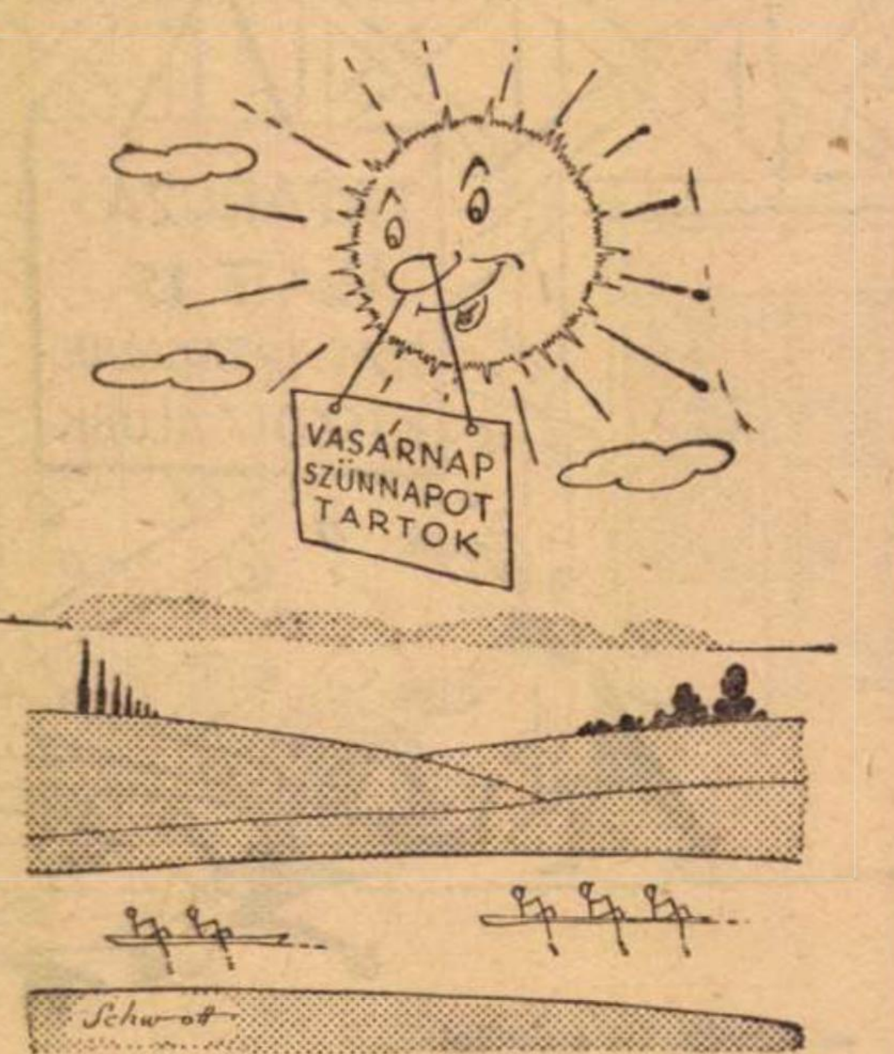
Simon Emil

Most mi lesz?

— Sajnos, ő sem tudta megmondani az érettségi tételeket . . .

Kép szöveg nélkül

IDEIGLENESEN...

Ha ezt a szót hallom, ideiglenesen, megborzongok, a történelem szelét érzem fújdogálni, évszázadok dübörögnek át az agyamon, egy röpke pillanat alatt átélem a majom emberré válásának küzdelmes folyamatát és utópikus távlatok nyílnak meg előttem.

Azóta vagyok így, mióta a szerelő ideiglenesen megjavította a vízcsapomat, mondván: egyelőre jó lesz így is, majd egyszer visszatér és végleg rendbehozza. Ennek idestova már hatodik hónapja, de a szerelő nem mutatkozik. Aztán egy álmatlan éjszakán rádöbbentem: az ideiglenesen, ha akarom egy perc, ha akarom egy évezred. Hiába akarom azonban, hogy egy perc legyen, ha a szerelő egy évezredet akar. Csak ideiglenesen csinálta meg a vízcsapomat, vagyis örökkön-örökké úgy marad, sőt még azon túl is. A szerelővel már csak a végtelenben találkozunk, ha nekem éppen akkor nem lesz értekezletem és neki maszekmunkája. Régi trükk ez, már a középkorban is azzal ámították a hívőket, hogy a földi élet csak ideiglenes, a mennyországban minden másképpen lesz. Lehet, hogy a szerelő is így értette? Hogy majd a mennyországban lesz egy rendes vízcsapom, de a földi életben nem. Könyörgöm, minek egy ide-oda röpködő angyalkának vízcsap? Nem, nekem most kell egy jó, becsületes, magyar vízcsap, amit, ha felül megcsavarok, alul kijön a víz. Csodálatos találmány és eddig egész jól bevált.

Mondta volna inkább azt, hogy „sohanapján" jön el, az mégis egy fix időpont, akkor otthon maradnék és lesném: jön-e már? Vagy, ha azt mondta volna: „holnapután kiskedden!" Az is jó nekem. Kishétfőn nyugodtan néznék a holnap elébe, s kisanyukám így nyugtatnám: Ne aggódj, holnap kiskedd, meglátod, itt lesz, betartja a szavát! A „majd ha fagy!" sem rossz, mert Közép-Európában január, február vagy július havában rendszerint fagyni szokott, tehát várható egy zuzmarás bajuszú szerelő, aki persze igényt tart forraltborravalóra.

Ne hagyjad hát, nyájas olvasó, hogy azt mondják neked: ideiglenesen X forintban állapították meg a fizetésedet, vagy ideiglenesen kisebb munkakörbe helyeznek, még a feleségedtől is óvakodj, ha azt kéri: vállald el ideiglenesen a mosogatást, vagy a főzést . . . Ezekben az esetekben gondolj arra, hogy halandó vagy!

Több mondanivalóm nincsen, ezzel ideiglenesen be is fejezem humoreszkemet.

Mikes György

Kultúr-front

NAGYON KLASSZ FILM!

Megnéztem a „Csavargó" című filmet. Tartalma körülbelül ez:

Egy bíró indokolatlan féltékenységből elűzi a feleségét. Az anya neveli fel gyermekét, akiből később bűnöző lesz. A fiú merényletet követ el a bíró ellen, akiről nem tudja, hogy saját édesapja. A csavargót egy fiatalkori pajtása, egy ügyvédnő védi, aki szereti a vádlottat. A fiút börtönre ítélik, de boldog, mert az ügyvédnő szerelmesen vár, amíg kiszabadul.

A mozi után bementem egy vendéglőbe, ahol asztalunkhoz még két nő ült. A kövérebbik nő is ezen a napon nézte meg a Csavargót és most elmesélte a másiknak a film tartalmát. Igy:

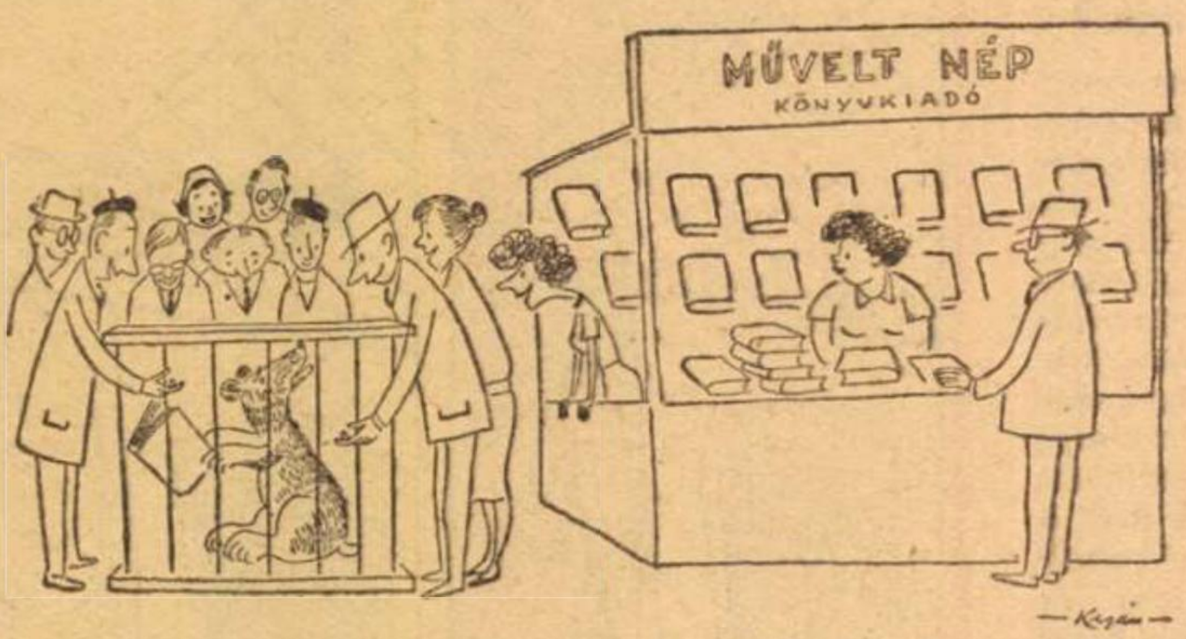
— Tudod, édesem, a film egy bírósági tárgyalással kezdődött. Olyan volt a terem, mint a Markó utcai esküdtszéki, ahol a Kenderics ügyét tárgyalták, csak egy kicsit nagyobb. Szóval adva van egy bíró meg a fia, de a bíró nem tudja, hogy a fiú a fia és a fiú nem tudja, hogy a bíró az apja, csak az ügyvédnő tudja, aki szerelmes a vádlottba. A vádlott maga a csavargó, akiről a filmet is elnevezték, tudod, azért hívják a filmet Csavargónak. Te, én nem szeretek rosszat mondani a nőkről, de ez a fiatal ügyvédnő direkt csúnya. Képzelem, milyen lehet a többi hindu nő, ha ez a legszebb, mert hiszen a legszebb nők mennek filmszínésznőnek. Nálunk például a Krencsey Mariann, tudod, aki a Gül-diákban játszott, amelyben szép magyar lányokat cipelnek el a törökök. Hiszen te is láttad a Gábor-babát, tudod, ahol a szerelmese ott túl van a rácson. Megjegyzem, még mindig bosszant, hogy télen futballban kikaptunk a törököktől. De hol is hagytam abba, ja, az a csúnya ügyvédnő, akinek nagy klipszek vannak a fülében, a szemébe mondja a bírónak, hogy rossz ember. A bíró itt nem bíró, hanem sértett, mert a fia meg akarta gyilkolni. Persze, nem tudta, hogy a bíró, aki egyszer őt elítélte, az apja. A bíró kikérte magának, hogy jön egy ilyen fiatal ügyvédnő a klipsszel a fülében megsérteni! Ja igaz, talár is volt az ügyvédnőn, tudod, édesem, a külföldi bíróságokon a bírónak és az ügyvédnek is talárja van, az egy olyan fekete köpeny, majdnem olyan, amilyen kéket én hordok a hangszerboltban, de fekete és sokkal bővebb. A bíró rászól az ügyvédnőre, hogy semmi köze a másik bíró magánéletéhez, de a nő nem hagyja magát és rászól a bíró-sértettre, hogy csak ne kérje ki magának, mert elzavarta azt a szerencsétlen feleségét, aki olyan ártatlan volt, mint én. Na, csak ne mosolyogj, a Krameczet az az undok Feketéné találta ki, még csak a kezemet se csókolta meg, különben is a Hertelendinébe szerelmes. Aztán lejátszódik, hogy zavarja el az asszonyt, hogy mos, vasal az a szerencsétlen nappalt éjjellé téve, hogy rabolja el a rabló a fiát, akiből szintén rabló lesz és becsukják. Az asszony szíve majd meghasad, hiszen úgyis sokat szenvedett, mert a férje kidobta, úgy mint a Csordás a Csordásnét, de az megérdemelte, mert a Pisti is attól a Tabajditól van, akivel Csordásné most is együtt él.

A kövér nő egy kicsit szuszogott, azután folytatta:

— Az ügyvédnő, aki, ha csúnya is, mégis találhatott volna különbet, mint egy ilyen csavargót, aki társadalmi tulajdont lop, szíve egész melegével védi a csavargót, aki csak kis büntetést kap és az nincs a filmben, de úgy legyen tizenkettes találatom a totón, hogy amikor kiszabadul, hozzámegy a csavargóhoz. Ja igaz, a bíró is bocsánatot kért a fiától, mert azért nem volt olyan nagyon rossz ember, csak az a bestia nővére piszkálta fel a felesége ellen. Nézd meg, drágám a filmet, nagyon klassz film!

Palásti László

A könyvhét emlékeiből

— Döme, a mackó: Nagyon kérem, hagyjanak olvasni!

Igazi zenerajongók

(Menuhin koncertje alkalmából.)

— Milyen volt a második tétel?

A plakátragasztó legújabb ötlete

FŰZFASÍPON!

Tudom a vádat. Ugy igaz.
Nem mond a versem semmi újat.
Zeném utolsó húrig az,
amit már tudósabb ujjak
daloltak zengőbb húrokon,
s akikhez én, a bús rokon,
maradékért kopogtatok,
s kopott ruhákat koptatok.
De míg sok arcon ül a kép
a cirkuszi fő-fő szám után,
és a szünetben, hült ganéj
között bebotorkál sután,
vörös hajun, festett szemün
a bohóc s olyan egyszerün
hullat sok régi szent zenét
a fűzfasípján szerteszét,
hogy a páholy, az nem örül;
inkább tapsolna görlöket még,
de fenn, az állóhely körül,
mintha fények töltögetnék
meg azt a néhány jó szemet,
ki látja, hogy a rongy megett
nem csak a szürke kóc ragyog.
— Én is zenebohóc vagyok!

Elekes Attila

A francia filmhét vendégei

Jean Aurenche író, a „Vörös és fekete" forgatókönyvének szerzője

Micheline Presle filmszínésznő

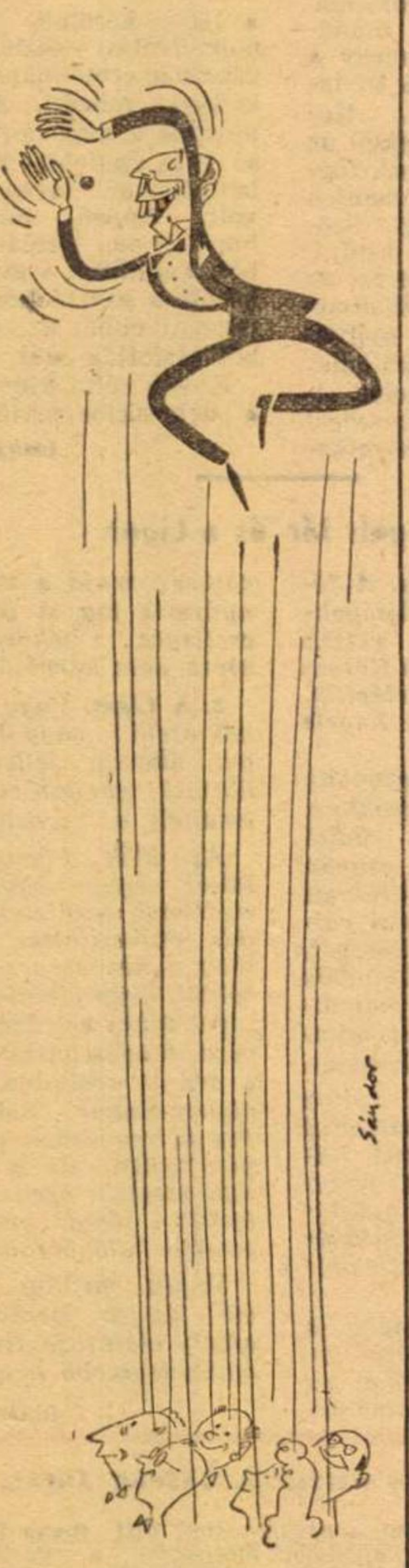
Ignace Morgenstern, a Cecinef Filmforgalmazó Vállalat vezérigazgatója

Jacques Flaud, a Francia Országos Filmközpont vezérigazgatója

(Sándor Károly rajzai)

Egy flegmatikus angol

az Állami Népi Együttes londoni előadásán . . .

Mit olvassak?

Bementem az üdülőhely könyvtárába, ahol egy sereg könyv várta azokat a vendégeket, akik az alvás, tekézés, séta, sakk, kártya, flört, napozás, marokkó, asztalitenisz és ingakugli mellett olvasni is akartak. Arra gondoltam, ez a két hét nemcsak arra jó, hogy az ember kipihenje magát, s rendbehozza elrongyolt idegeit, hanem arra is, hogy régi irodalmi adósságait is rendezze.

A kultúrfelelős egy kicsit megütődve nézett rám.

— A Nyomorultak? Megvan. Még nem olvasta az elvtárs?

Csak később, visszaemlékezve a jelenetre jutott eszembe, hogy a kultúrfelelős enyhén megcsóválta a fejét. Akkor nem vettem észre, őszintén megmondtam, hogy még nem olvastam a Nyomorultakat, olyan őszintén, ahogyan az ember akkor beszél, amikor nem gondolkozik. A kultúrfelelős odaadta a könyvet, én pedig rövidesen elmerültem Jean Valjean megható történetében, és megnyugodva állapítottam meg, hogy kár lett volna ezt a mesterművet serdületlen ésszel elfecsérelni. Sajnos, még aznap délután véletlenül meghallottam, amint a kultúrfelelős valakinek lekicsinylő hangsúllyal mondta:

— Szép kis alak! Kijátssza magát művelt embernek, és még nem olvasta a Nyomorultakat!

Nem lehetett kétséges, hogy rólam van szó. Éreztem, hogy a fülem lassan vörössé válik a szégyentől. Az üdülőhelyen a pletyka gyorsabban terjed, mint a fény. Rövidesen én leszek az üdülőhely analfabétája, ujjal mutogatnak rám, s a búcsúesten talán még csasztuskát is énekelnek rólam. Mit lehet tenni, amikor a rágalom, mint a dongó döngicsélve zümmögi tele a légkört, sőt fullánkjával szúr is.

Elhatároztam, hogy csirájában fojtom el a rágalmat. Először is valljuk be őszintén, hogy a kultúrfelelős következtetése nem nélkülözte a logikát. Művelt ember mindent elolvasott már, amit csak érdemes elolvasni, ami csak elismert kincse a világirodalomnak. Művelt embert arról lehet megismerni, hogy értéktelen fércműveket olvas, hiszen számára már csak azok maradtak. Örvendezve az ötlet fölött, másnap visszavittem a Nyomorultakat, s noha a mondat közben egyszer megcsuklottam, mégis eldadogtam, hogy *másodszor* sem volt érdektelen Hugo szép regénye. Aztán addig böngésztem a könyvtárban, amíg fölfedeztem azt, amit kerestem, Edgar Wallace „Titokzatos banda" című művét, amelyet — mint azt a kultúrfelelős egy kissé zavartan magyarázgatta — valamelyik vendég hagyott ott.

— Ezt kérem! — mondtam, s elégedetten tapasztaltam, hogy a kultúrfelelős nem szól egy szót sem.

Másnap reggelig nyugodt voltam. Sajnos, még a reggeli előtt véletlenül meghallottam, amint a kultúrfelelős, akit különben előző este sakkban megvertem, tiszteletlen megjegyzést tett rám:

— Megvan a véleményem a műveltségéről! Kijátssza magát intelligens embernek, és közben detektívregényt, ilyen szemetet olvas.

Elképedésemben még azon a reggelen visszavittem a könyvet, mielőtt még megtudtam volna, hogy ki ölte meg Lord Kildare özvegyét. A kultúrfelelős álnok mosollyal, mintha mi sem terhelné tág lelkiismeretét, kérdezte:

— Adhatok valamit?

— Köszönöm, semmit! — mondtam hidegen, és elhagytam a könyvtárszobát.

Még aznap este alkalmam volt meghallani a kultúrfelelős legújabb megjegyzését:

— Szép kis kultúrember! Egyáltalán nem olvas!

Feladtam az egyenlőtlen harcot a rosszindulat, a rágalom a meg nem értés ellen. Csak az vigasztalt, hogy a kálvária már nem tart sokáig, egy hét az egész, addig csak elviselem valahogyan a méltatlan szenvedés töviskoszorúját. Otthon pedig felváltva olvasok Proustot és Nick Cartert, és ha kedvem szottyan, semmit sem olvasok. Majd én megmutatom!

Feleki László

Fő a közérthetőség

avagy a sírásók és a tervteljesítés

A Művelt Nép legutóbbi számában Szüdi György cikket írt „Széljegyzet az irodalmi vitához" címmel. A cikk igen sok részletét többszöri szorgalmas olvasással megfejtettük, van azonban egy bekezdés, amely dacolva az értelemmel, mindmostanáig homályos maradt számunkra. Ime:

„A hivatalos irodalompolitika akkori helyes határozatai csak azok számára jelenthetnek ma önigazolást, akik kispolgári gyávaságból nem merik vállalni múltunk valamennyi gyermekbetegségét. Akik összecserélnék az okot az okozattal, s ellenforradalmárnak neveznék azokat a derék sírásókat, akik jóindulatú buzgalomból kérelemmel fordulnának orvosainkhoz, hogy túlteljesíthessék tervüket."

Szóval hogy van ez? Ki az okozat, a sírásó vagy az orvos? Mért derék a sírásó? Mért ellenforradalmár a gyermekbetegség? Lehetséges, hogy a sírásók lemaradtak a tervteljesítésben? Ha a cikk hossza négy méter, szélessége hat, hány éves a hajóskapitány?

Az élet tele van rejtelemmel.

Le a bürokráciával!

A ló, az építőipar és a papírpazarlás

Az Építésügyi Minisztérium Dokumentációs- és Nyomtatványellátó Vállalata, gondolom, igen sok hasznos könyvet, nyomtatványt bocsát az építőiparban dolgozók rendelkezésére. Sajnos, én egy olyan kiadványukat ismertem meg, amely nem hasznos könyv. Lehet, hogy épp ez a kivétel, amely erősíti az előbbi feltevésemet.

Ez a szóbanforgó könyv 500 példányban, kemény, két színű fedőlappal, 200 oldalon, *„A ló és szerepe az építőiparban”* címmel jelent meg. A mű írója Berki Károly.

A könyv bevezetőjéből megtudtam: „végső fokon azért készült, hogy építkezéseink költségeinek csökkentését eredményezze”. Ez eddig igen dícsérendő dolog. Lássuk csak, mi van a bevezető után? Az első fejezet a beduinokról szól, akiknek nomád életét és minden vándorlását megismerjük. Persze azt is megtudjuk, hogy ezek a beduinok milyen lovakkal harcoltak más törzsek ellen. S ha valamelyik kőműves, vagy építőipari ács még nem hallott volna olyanról, hogy Fó-Hi császár időszámításunk előtt, 360-ban 54 000 lovat fogott harci szekerei elé, ezt is megtudhatja a Berki könyvéből.

Igaza van e mű írójának, amikor elárulja, hogy a ló őse a vadló volt, meg hogy van nóniusz és gidrán, lipizzai és angol telivér. Aztán betekintést enged az amerikai és orosz ügetők életébe, mert jó, ha ezt is megtudjuk. No de ilyen és ehhez hasonló elvek alapján az OTSB-nek is ki kellene adnia egy könyvet „A koloradóbogár szerepe a labdarúgásban” címmel.

Mit rejt még magában e 260 oldal? Néhány idézet:

„Az olyan igás ló a legmegfelelőbb, amely bizonyos fokú gyorsasággal kitartóan képes nagy terhet vontatni.”

„A szem látóképessége lényegesen befolyásolja a ló értékét, vagyis a jó szemű ló többet ér, mint a vak ló.”

És bármennyire is hihetetlen, *„a ló fejét a törzszsel a nyak köti össze”*. Sőt, a lónak négy lába van, két első és két hátsó. A ló csökönyösségével, színeivel és betegségeivel nyolcvan oldal foglalkozik.

Nem akarom a gyeplőt tovább nyújtani, csak két kérdésre szeretnék feleletet kapni: 1. Mindezek közzétételével hogyan lehet az építkezés költségeit csökkenteni?? 2. Nem gondolják, hogy kár a papírért?

Ráczalmási György

MÁV-bürokrácia

Az utóbbi időben egyre több szó esik az ügyintézések egyszerűsítéséről, ezért kötelességemnek tartom, hogy én is felhívjam a figyelmet egy olyan ügyre, amelyből mindig kilóg a bürokrácia lólába.

A kiskunhalasi járás egyik termelőszövetkezete szarvasmarhaistállót szeretne építeni az 1956-os gazdasági évben. Ehhez 56 000 darab tégla szükséges. A téglákat az F. M. Anyagellátási Főigazgatósága kiutalta a megye részére a megye a járás részére, a járás a tsz részére.

Mivel a szóbanforgó termelőszövetkezet a központi TÜZÉP-től mintegy harminc kilométerre van, a téglaszállítást vonaton kellene lebonyolítani, ezt azonban a MÁV csak akkor hajtja végre, ha a tsz külön szállítási engedélyt kér az Építésügyi Minisztériumtól! A dolog annál is inkább furcsa, mert ugyanilyen szállítást az egyénlek részére a MÁV minden további nélkül eszközöl. Miért csak a tsz mostohagyerek ezen a téren?

Azt is szeretnénk tudni, hogy abban az esetben, ha az egyik minisztérium megadja a kiutalást a téglákra, mi a csudának kell egy másik minisztériumhoz menni szállítási papírért? Talán azért, hogy az építkezés minél tovább elhúzódjék és az esetleges rossz idő gátlója legyen az építkezés befejezésének? . . .

Bagi Imre
Kiskunhalasi Járási Tanács

Egy kísérlet, ami nem sikerült . . .

A bácsbokodi állami általános iskola részére 1956. április 5-én az Iskolai Tanszereket Gyártó Vállalattól megrendeltünk 46 féle kémiai anyagot azért, hogy végre mi is, kísérleti alapon, úgy

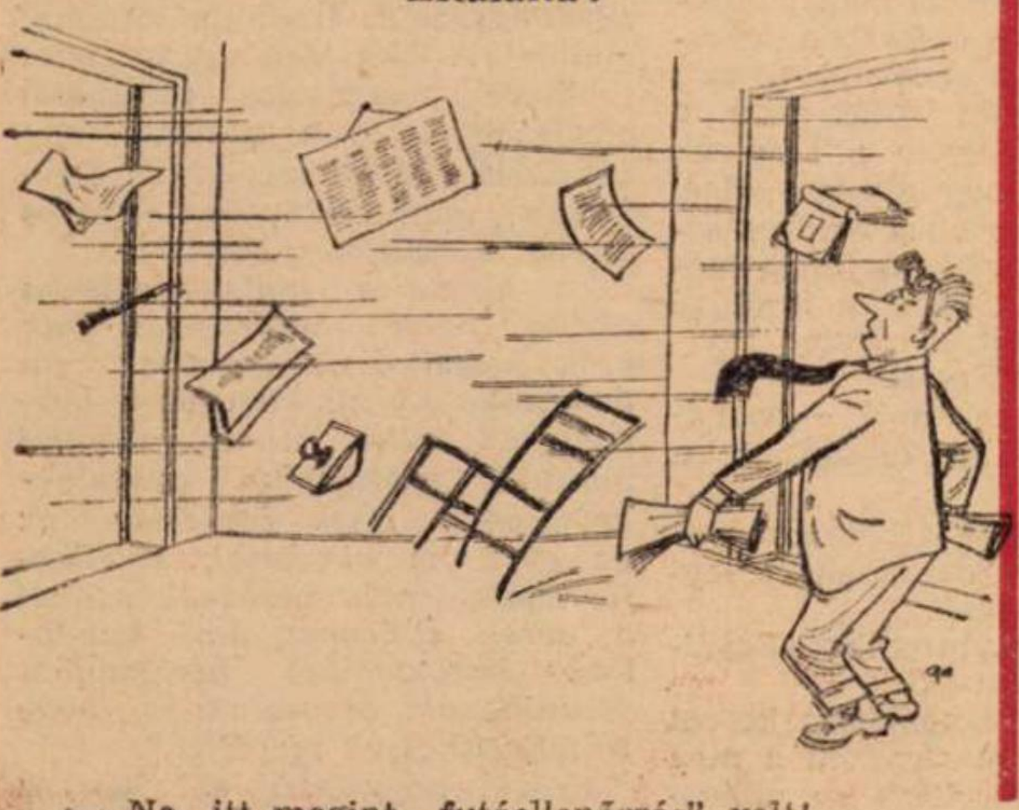
taníthassuk a kémiát, mint azt az országos oktatási színvonal megkívánja. Június 2-án csomag helyett a következő levelet kaptuk a fenti vállalattól:

„A megrendelést egyező tartalommal, 1956. december 30-i határidővel visszaigazoljuk”.

Ez igen, ez aztán gyors elintézés! Csekély kilenc hónap alatt akarják leszállítani ezt a „hatalmas”, ötkilogrammos rendelést. Mentségükre szolgáljon, hogy rendelésünkre a levélválaszt „aránylag elég hamar”, alig két hónap alatt megküldték. Sajnos, ez a levél kémiai szemléltető eszközként teljesen használhatatlan.

Lichter László
kémia-tanár, Bácsbokod

Eltalálta!

— Na, itt megint „futóellenőrzés” volt!

Meddig garázdálkodnak még a madárpusztítók?

Ha rajtam múlna, még ma felállítanám a Légpuskaügyi Minisztériumot csak azért, hogy ott eredményesen tiltakozhassak az egyre veszedelmesebbé váló légpuskások madárirtása ellen. Mivel azonban egy ilyen minisztériumot maszek-alapon alapítani nem lehet, kénytelen vagyok azt a bizonyos borsót ismételten a falra hinteni és várni az illetékesek kései ébredését . . .

Mióta ezek a madárirtó fegyverek áttörték a céllövőbódék szűk keresztmetszetét és kiszorították a kevésbé veszélyes csúzlit a felelőtlen gyerkőcök kezéből, azóta madárnak lenni, halálos veszedelem. Ha e mindennapos légiveszély ellenére valamelyik tojásnak eszébe jutna, hogy őbelőle pedig madár lesz, nagyon meg fogja járni, mert mielőtt még elsajátítaná a repülés technikáját, már is légpuskázták a fáról. Lepuskázzák azon a címen, hogy légpuskázni mindent szabad.

A hivatásos vadásztársaságokat szabályok kötik. De a légpuskázókat nem korlátozza senki és semmi. Ők engedély nélkül űzik az ipart és minden időben azt lövik le maguknak, ami puskavégre kerül. Mególmoznak a madarakon kívül kutyát, macskát, tyúkot, libát, szóval mindent, ami eléjük kerül. Célbaveszik a közvilágítás villanykörtéit és sokszor, bár nem szándékosan, egymást is megpuskázzák ezek a légfegyveres fenegyerekek. Az utóbbiról hiteles adatokat is szerezhetnek az illetékesek a kórházak statisztikáiból.

Elszomorító ebben az áldatlan légpuska-csatában az a tény is, hogy a sajtó évek óta folytatott tiltakozása ellenére a légpuska-fronton a helyzet változatlan. Ebből pedig arra lehet következtetni, hogy a légpuskaügyeknek nincsen illetékese. Ezért kérem azon illetékeseket, akik az ilyen illetékesek kijelölésével foglalkoznak; ha egész minisztériumot nem is, de legalább egy tisztességes állatbarátot jelöljenek ki abból a célból, hogy a légi kalózok között végre rendet teremtsen.

Bernáth Ede

LUDAS MATYI ELINTÉZTE

Ifj. Lengyel István (XVI., Zöldfa u. 22.) és a ház többi lakójának kérelme elintéződött; négy esztendei szünet után ismét folyik a csapokból a víz.

*

Hegedüs János (Monorierdő) a korábban letiltott fizetéses szabadságát a MÁV-tól megkapta.

*

Gaál Jenő (Zalabaksa), a vasúton elveszett faanyagáért a MÁV-tól kártérítést kapott.

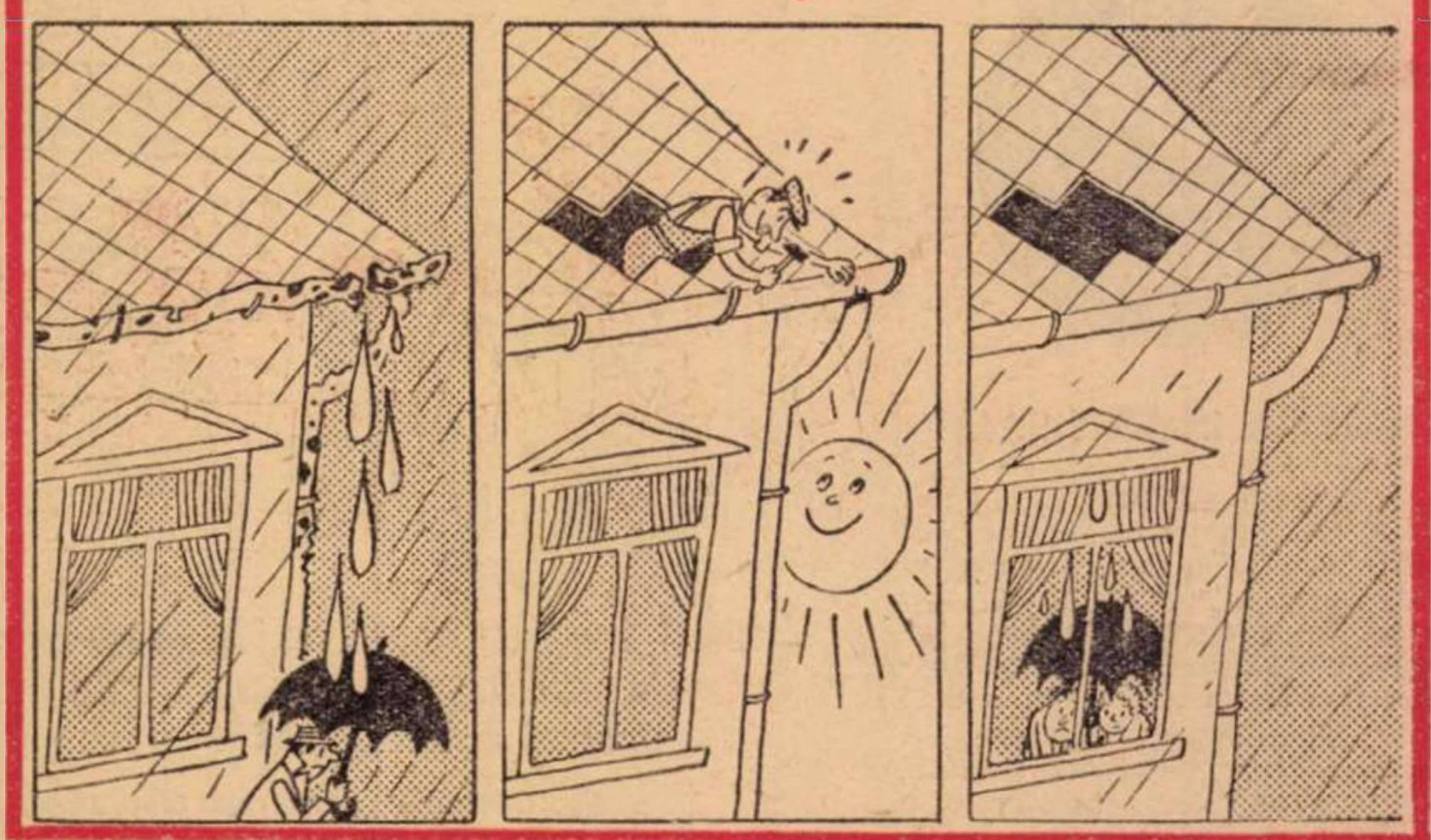
*

A Bázakerettyei Vegyes Kisipari Szövetkezet számára az ÉM Épületanyagellátó és Értékesítő Vállalat az ablaküveget leszállította.

*

Blazsek Jánosné (Bp., VI., Benczur u. 1.) a kért fontos iratokat a Vörös Csillag Traktorgyártól megkapta.

PANASZ – szöveg nélkül

Klosmerl a Római fürdőn

Még a tél folyamán történt, hogy A. I. római fürdői lakos kisfia, barátaival együtt a Rozgonyi Piroska u. és Csalma u. sarkán lévő nyilvános WC több ablakát betörte. Ezenkívül még több ablakbetörés történt, ezért az ügy a fiatalkorúak ügyészségére került. Itt felhívták a szülőket, hogy

az okozott kárt térítsék meg. A. I. vállalta az ablakok megcsináltatását.

Elment a Fővárosi Csatornázási Művekhez. Azt gondolta, hogy az a bizonyos helyiség hozzájuk tartozik. Azonban csalódott, mert bár Budapest összes zöld házikója odatartozik, ez az egy a III. kerületi Tanács felügyelete alatt áll. A tanács építési osztályának Vajda nevű előadója közölte vele, hogy az ablakokat neki kell megcsináltatnia. Legegyszerűbb — mondták neki — ha elmegy a Vegyesipari Javító Vállalathoz. Odament . . . Közölték vele, hogy ezzel az üggyel nem kívánnak foglalkozni, ellenben menjen az Üveges Kisipari Szövetkezethez. Itt kitűnt, hogy a szövetkezet ezt az üvegezést nem vállalhatja azért, mert a nyilvános WC-ket csak különleges ablaküveggel lehet ellátni. Menjen maszekhez! — ajánlották a szövetkezetben. Odament . . . A maszek meg akarta csinálni az ablakot, de nem tudott a helyiségbe bemenni, mert az évek óta zárva van. A. I. újra a tanácshoz ment . . . A népművelési osztályra küldték, ahol azonban nem adták ki a kulcsot, mert a WC-ben már huzamosabb ideje értékes dekorációs anyagot tárolnak . . .

A. I. ezután már nem ment tovább se „ide”, se „oda”, hanem elhagyta a bürokrácia kiismerhetetlen útvesztőjét és elindult hazafelé. Abban bízott, hogy bármilyen összegű pénzbüntetésre ítélik, még mindig jobban jár, mintha az ablakcsinálás miatt további heteket töltene a hivatalokban.

És ekkor, hazafelé menet, rájött arra, hogy az ablakcsinálással kapcsolatos bürokrácia eltörpül

a III. kerületi Tanács népművelési osztályának furcsa gyermeknapi intézkedése mögött. Amikor ugyanis a már nevezetessé váló épületet megpillantotta, az tárva-nyitva volt. Éppen ennivalót hordtak oda tárolás céljából. Tudniillik a gyerekek között a gyermeknapon a reggelit ebből az épületből osztották szét.

Erre a célra kinyitották a „dekorációs raktárt”!

(majláth)

Az Engels tér és a Liget

1. Az Engels tér. *A főváros lakósai az újságokból örvendezve vették tudomásul, hogy a Kálvin téri kutat ismét felépítik, — méghozzá az Engels téren.*

Ez az öröm azonban egyre inkább csökken, mivel jelenleg üdítő szökőkút helyett csupán egy betonfallal körülvett sivár földdarab teszi változatosabbá a tér közepét, ahol ormótlan kőtömbök árasztják szerte magukból a félbeszakított munka sajátos melankóliáját.

Az éjjel-nappal nyitva lévő vasajtó, valamint ötletesen elhelyezett különféle hasadékok nagyszerű lehetőséget nyújtanak a környék ifjúságának végtagjaik kificamítására.

Az elért eredmény a tervezőket bizonyára kielégíti, de a szülőket az a műélvezet, amelyet egyszer majd a szökőkút nyújtani fog, a gyermek esetleges bokarándulásáért nem kárpótolja.

2. A Liget. *Vagy tíz évvel ezelőtt nagy költséggel állandó jellegű kiállítási pavilon-csoportot emeltek a Városligetben.*

Az idők folyamán a közel egy négyzetkilométernyi területet rozsdás vaskerítéssel védték meg a közönséges halandóktól, hogy ellentétben a Liget többi részével, kedvére tenyészhessen rajta a gaz és a dudva. Igaz, olykor-olykor kiállításokat is rendeznek egy-egy pavilonban, de a tucatnyi, meglehetősen elnyűtt épület fényét ez sem emelte különösebben.

Vajon meddig marad ott ez a perzsavásár, amely elcsúfítja Budapest egyik legszebb helyét?

(dalmáth)

Még mindig nincs 3—4-es nadrág!

Valószínűleg nem szorul bizonyításra, hogy minden ember csecsemőként kezdi pályafutását és egy-két hónapig az úgynevezett 2-es számú guminadrág boldog birtokosaként intézi el halaszthatatlan ügyeit. Az idő azonban múlik. A kezdő csecsemőből lassanként 5—6 hónapos gyakorlattal rendelkező csecsemő lesz. Ilyenkor már 3-as, illetve 4-es számú guminadrágot követel.

Mi sem egyszerűbb ennél — mondják a szülők. Elmegyünk és veszünk egy 3-as, illetve 4-es számú guminadrágot.

Ilyen számú guminadrág azonban nincs.

Miért van annyi gumijáték, amihez sokkal több gumi kell, mint egy guminadrághoz? Mert van gumibálna, gumimackó, gumikacsa, guminyúl, gumikrokodil, gumifóka, gumikutya. De 3-as és 4-es számú guminadrág nincs. Ha jól meggondoljuk, végső soron a csecsemőkből lesznek azok a gyerekek, akik játszanak majd a gumijátékokkal, ámde zavartalan „gyerekké-válásukhoz” szinte elengedhetetlen a guminadrág.

Megfelelő nadrágot a megfelelő csecsemőkre!

(m)

Ilyen tankokra szükség van!

125-ös „Csepel” motorkerékpárommal kisebb baleset történt, a benzintartály használhatatlanná vált. Ilyen esetben a motoros nem tehet mást; vagy üzemen kívül helyezi a motort, vagy vásárol egy új benzintartályt. Én az utóbbit választottam és pótolni akartam a megrokkant tankot, ezért bejártam egy sereg KERAVILL-boltot. Voltam Miskolcon, Derecenben, Hajdúböszörményben, Nyíregyházán, Rakamazon, Sátoraljaújhelyen, Tályán, Erdőbényén, Sárospatakon. Sehol nem találtam tankot! Végül is feljöttem a fővárosba, de itt sem sikerült megszereznem. Ezután telefonon beszéltem a Csepel Kerékpár- és Motorkerékpárgyár Nagykereskedelmi Vállalattal (Bajcsy Zs. út 59.), ahol azt mondták, hogy ők is a gyártól kapják, raktáron nincs, kifogyott.

Kedves Ludas, az az érzésem: országunkban nem én vagyok az egyedüli, aki benzintankot keres és valószínű, hogy velem együtt igen sokan teszik fel azt a kérdést, miért nem gyártják és miért nem kapható ez a nélkülözhetetlen motorkerékpár-alkatrész?

Marcsák Oszkár
Csobaj

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. GÁDOR BÉLA (főszerkesztő), FÖLDES GYÖRGY (felelős szerkesztő), GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel a Szabadság Lapkiadóvállalat igazgatója. — Szerk.: VII., Lenin körút 9—11 Tel.: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220.
Terjeszti: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál
Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8,40 Ft. Csekkszámlaszám: 5170.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám 409 000.
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.